

TEHNIKUM

BROJ XII I., 25. SVIBNJA 2013.
LIST UČENIKA SREDNJE ŠKOLE
ILOK

Tema broja BABY BOOM

IZDVAJAMO : *MAMUT U MOHOVU

*POKLON MLADIH

UMJETNIKA NAŠEM

GRADU

*MILIJUNAŠ

IMPRESUM

TEHNIKUM

List učenika Srednje škole Ilok

Broj XIII . Godina 2012 .

UREDNIŠTVO

Srednja škola Ilok

Matije Gupca 168

HR – 32 236 ILOK

GLAVNA UREDNICA

Nikolina Romić ,4.g

GRAFIČKI UREDNICI

Ivor Voloder, 3.g.

Leon Rališ, 3.g.

AUTOR CRTEŽA S NASLOVNICE

Ivor Voloder, 3.g

SURADNICI

IVONA ŠIMUNOVIĆ ,1.g

MATE BOŠNJAK ,1.g

KLARA RUMBOČIĆ ,3.g

LUCIJA BAROŠEVIĆ ,3.g

KLAUDIJA MAJAČIĆ ,3.ag

ŽELJKA MEŠTROVIĆ ,4.g

MARTINA PAPAK ,4.g

MIHOVIL FALETAR ,4.g

ANITA PRSKALO ,4.ag

KARLO KRALJEVIĆ ,4.g

SNJEŽANA VARGA ,4.ag

ANA –MARIJA DOBOŠEVIĆ ,4.ag

ANTUN KOLAK ,3. g

DINKO VUJIĆ ,prof.

INES KRALJEVIĆ ,prof.

DANIJELA ĐURKIĆ ,prof.

VLASTA NOVINC ,prof.

AŁOJZIJE SUKNOVIĆ ,prof.

STELA ROTIM ,prof.

TOMISLAV ROMIĆ ,prof.

IVANA GUDIĆ ,prof.

Sadržaj

UVOD

**FOTKOM I COMMOM KROZ GODINU
SURADNJA SA SREDNjom ŠKOLOM MATIJE
ANTUNA RELJKOVIĆA SLAVONSKI BROD
Mamut u Mohovu u 21. stoljeću!**

Kako je to nekad bilo

HUMANITARNI TURNIR

ŽELJKU

POKLON MLADIH AUTORA

MILIJUNAŠ MEĐU NAMA

TRAŽENJE

TEMA BROJA –BABY BOOM

OBITELJSKA BESJEDA

KRALJEVSKO IZVJEŠĆE

TRI MUŠKETIRA

LITERARNI KUTAK

DAN BROJA π

NAŠI MATURANTI

SPONTANI ALBUM

UVOD

Dragi moji uskoro bivši suučenici, profesori, tete spremičice, ravnatelju, pedagoginjo, čika Pero i čika Leko!

Ovaj broj Tehnikuma ispunjen je raznovrsnim materijalom. Na kraju ispada da je cijeli broj posvećen profesorima i njihovim privatnim poslovima. Neka! Vjerujem da sve učenike zanima ponešto o profesorima, njihovu načinu života, razmišljanjima, obitelji... Ovo vam je iznimna prilika da ih bolje upoznate jer vjerojatno druge prilike neće ni biti. Najgore je bilo pripremanje gotovih tekstova. Bilo je mnoštvo ideja, ali realizirati te iste već je malo teže. Nitko, ni profesori ni učenici, nisu izgleda žurili s izvršenjem zadatka, jer su, vjerujem mislili kako imamo dovoljno vremena. Mi uvijek imamo dovoljno vremena. Zato i nastane list u tjedan dana. Glavni izvor informacija bio nam je *jakocijenjenimasovn fejs*. To je bila stranica s koje smo upadali ljudima u profile, skidali slike bez njihova znanja :P ali i glavno sredstvo za obavljanje razgovora s manje dostupnim ličnostima.

Jedna preporuka: možda da malo zaštitite te podatke na fejsu??

Protekla godina ispunjena je slavnim osobama; Vinko Coce u Iloku, Vrtlarica-predavačica, Milijunaš u bijegu, Mamut, Maja Vučić, generali, Krsto... o svim detaljnijim informacijama pročitajte pripremljeni on-line list.

I etogac, moj mandat za urednicu ovog čuda istječe pa uskoro izdajemo natječaj za novog! Svi zainteresirani neka se obrate u kancelariju prof. Gudić. ☺ Potrebne osobine: pismenost, sposobnost trčanja maratona (nekih 7 mjeseci za profesorima, učenicima i svima onima koji su obećali nešto napraviti), preko 350 prijatelja na fejsu (nebitno poznaješ li ih, bitno je da nemaju zaštićeni profil), sposobnost brzog donošenja zaključaka, maštovitost, informatička pismenost (čak i članci u wordu bježe od nas), visok prag tolerancije na sve i svašta. Najbolje od svega je što nećete ni znati da imate te osobine dok ne dođe trenutak istine.

Bitna je upornosti, upornost i upornost. Na samome kraju ne znači vam ništa to što ste trčali za svima nego ono što ste na kraju napravili. Kad pogledate završni uradak osjetite mrvicu ponosa ma kako loš taj uradak bio. Sretno nagodinu! Svratit ću jednom pogledati kakvo je stanje ;)

Nikolina ☺

FOTKOM I COMMOM KROZ GODINU

Dan kruha, romantično, recesijijski, skroz made in Croatia

Interliber

Doček generala

SENDVIČI I PALAČINKE MADE BY 4 .G

Srdašca 4. Ag

VINKOVO

Ovogodišnje Vinkovo je ujedno obilježeno kao novi Dan škole. Uz tradicionalnu posvetu vinograda, Vinkovo smo obilježili predstavom Posljednja kuna. Ugostili smo brojne goste koji su se kasnije, zajedno s nama, počastili kobasicama. Iločke bekrije su nas uveseljavali svojom svirkom. Sve nas je iznenadila glasina da je Vinko Coce u blizini. Iločke bekrije su imale priliku zapjevati i zasvirati s iskusnjim kolegom.

MAŠKARE

RADNA AKCIJA

OBILJEŽAVANJE DANA PRVE POMOĆI

PLASTENIK

SJECKALICA

SADNJA DUDOVA

PČELE

Škola je na poklon od pčelara, uvažene gospode Ćavar i Kovač, dobila tri društva pčela koje će vrijedno zujati, ali našim učenicima zorno. Dobrodošlicu u ime svih nas poželjeli su im naši Ivan Papak – Iko i Vlasta Klem

SURADNJA SA SREDNjom ŠKOLOM MATIJE ANTUNA RELJKOVIĆA SLAVONSKI BROD

TKO ? –Srednja škola Ilok i Srednja škola Matije Antuna Reljkovića Slavonski Brod

ZAŠTO ? –Realizacija projekta Eco Horti Lab

CILJ – Poboljšati uvjete rada u obje škole u najširem smislu značenja tog pojma

POKLON DOBRODOŠLICE –samohodna sjeckalica

E , sad ozbiljno :

ECO HORTI LAB

Srednja škola M. A. Reljković Slavonski Brod, u suradnji s partnerima, pripremila je i provodi projekt pod nazivom „ECO HORTI LAB“ s ciljem korištenja modernih inovativnih tehnologija kojima će učenici tijekom obrazovanja poboljšati svoja znanja i vještine te na taj način postati konkurentniji i povećati svoje šanse na tržištu rada.

Trajanje projekta je 12 mjeseci.

Vrijednost projekta iznosi 233.628,49 Eura, od čega će se 186.926,15 Eur osigurati sredstvima EU.

CILJEVI PROJEKTA:

Projektom je planirano poboljšati materijalne uvjete u Srednjoj školi „Matija Antun Reljković“ u Slavonskom Brodu i Srednjoj školi Ilok za izvođenje praktične nastave i uvođenje inovativnih metoda učenja i podučavanja kroz uspostavljanje proizvodnog edukacijsko-ekološkog parka te agro-ekonomskih modela proizvodnje u organskoj hortikulturi.

Cilj projekta je unapređenje stručnih kompetencija u obje škole kroz unapređenje stručnog znanja i vještina, kao i pedagoških vještina, i kroz uvođenje novih metoda i tehnika učenja koje će rezultirati uvođenjem novog pristupa podučavanja orientiranog učeniku što će potaknuti kreativnost učenika i njihovu usredotočenost na rješavanje problema, te u konačnosti, povećati njihovu konkurenčnost na tržištu rada. Ciljane skupine u projektu su strukovni i drugi profesori iz obje škole kojima će se omogućiti besplatna edukacija iz područja organske proizvodnje u hortikulturi i područja agroekonomike te na taj način unaprijediti njihovo znanje iz područja novih metoda i tehnika podučavanja učenika.

Krajnji korisnici su 597 učenika poljoprivrednih škola u Slavonskom Brodu i Iloku koji će imati koristi od unaprijeđenih tehničkih kapaciteta, ali i 381.533 stanovnika partnerskih županija zbog usvajanja koncepta održivog reciklažnog gospodarenja.

GLAVNE AKTIVNOSTI:

1. Osiguranje materijalnih kapaciteta za izvođenje praktične nastave
2. Izvođenje edukacija za profesore
 - 2.1. Organska proizvodnja u hortikulturi
 - 2.2. Agroekonomski modeli organske proizvodnje u hortikulturi
 - 2.3. Nove metode učenja i podučavanja
3. Izrada studijskih analiza potreba i trendova tržišta rada
4. Razvoj kurikuluma za organsku hortikulturu
5. Izrada i printanje priručnika
6. Aktivnosti vidljivosti

REZULTATI PROJEKTA:

- 1) unaprijeđeni materijalni kapaciteti za izvođenje praktične nastave
- 2) 23 strukovna profesora educirana za organsku proizvodnju i agroekonomiku u hortikulturi, 23 strukovna profesora i 35 drugih profesora educiranih za korištenje novih nastavnih metoda i strategija rada na nastavi
- 3) identificirane potrebe i buduće potrebe tržišta rada u poljoprivredi kroz istraživačke aktivnosti
- 4) razvoj kurikuluma za organsku hortikulturu koji će učenicima omogućiti stjecanje kompetencija važnih za tržište rada
- 5) izrađena 2 priručnika: „Organska proizvodnja u hortikulturi“ i „Agroekonomski modeli organske proizvodnje u hortikulturi“

EDUKACIJA SUDIONIKA

Naši profesori s Vrtlaricom Kornelijom

EKO GNOJIVA

Ahtung, Ahtung!!

Mamut u Mohovu u 21. stoljeću!

Budući da se u našoj velikoj općini Ilok, mjestu Mohovo našao zalutali mamut odlučili smo istražiti kako, odakle, zašto, tko je našao, kako ga je našao i što je s njime učinio. Nije bilo teško saznati da je mamuta pronašao Goran Popović, mladi stanovnik Mohova. Goran je rado pristao

odgovoriti na nekoliko pitanja. Pitali smo ga kako ga je pronašao, koliko su nalazi stari, odgovara li mu medijska pozornost, jesu li padale šale na njegov račun, gdje možemo sada naći mamuta te što želi poručiti čitateljima. Slijedi ono što nam je on odgovorio. Hvala Goranu!

U ovoj priči sam se našao sasvim slučajno. S obzirom da su mi otac i brat zaposleni i nemaju bas vremena, dobio sam zadatak iskopati jamu... Počeli smo radit svi zajedno i već tog prvog dana sam pronašao jedan novčić također muzejske vrijednosti, a star oko 160 godina. Nisam mogao ni slutiti sto me čeka drugog dana. Bio sam sam, uzeo sam ašov i lopatu u ruke i krenuo s poslom... Već sam neko vrijeme kopao i u jednom trenutku na nekih 1,80 metara dubine naletio sam na tvrd predmet. Raščistio sam zemlju oko toga i shvatio da je u pitanju kost za koju sam mislio da je ljudska. Kada sam otkopao i izvadio promijenio sam mišljenje jer je veličina bila neprimjerena za ljudske kosti. Pomislio sam da može biti nešto vrijedno, no ne baš toliko pa sam ostavio sa strane dok se brat nije vratio s posla. Otišli smo i pogledali, a on je rekao: „Ovo ti je mamutov zub, a ovo vilica.“

Nisam mogao vjerovati, sav sam se naježio. Oprali smo kosti, a zatim malo pogledali na internetu. Potom smo mogli sa sigurnošću tvrditi da je to istina; pronašli smo mamuta. Idući dan sam čekao s nestručnjem, nastavio sam na

radovima. Bila je to prava avantura za mene. Ubrzo sam našao i bedrenu kost i još nekoliko sitnih koščica, ali jedna od njih se nije uklapala. Kasnije je iz Zagreba, na oduševljenje svih nas, stigla potvrda da se pored mamuta kriju i dijelovi fosila vunastog nosoroga.

Vijest se odmah proširila selom, ljudi su dolazili gledati fosile. Uvečer sam se obratio redakciji 24sata, koji su odmah idućeg jutra poslali reportere. Prije toga sam obavijestio i Iločki muzej. Dobio sam od 24sata 500kn za priču i još 2000kn za priču mjeseca.

Poslije reportaže dobio sam povratne informacije. Iz muzeja Slavonije potvrđeno je da se radi o fosilima vunastog mamuta. Izašao je članak u novinama. Ubrzo, mobitel je počeo zvoniti. Jutarnji list, Večernji list, Glas Slavonije, RTL, HRT, Vinkovačka i ostali su pisali o meni i mom pronalasku. Pomiclio sam, „Sanjam li ja to? Događa li se to stvarno?“ Istina je. Posebno moram pohvaliti ekipu iz Hrvatskog prirodoslovnog muzeja na čelu s paleontologom Draženom Japundžićem. Oni su brzo stigli u Mohovo i preuzeli nalaze. Redovno se čujemo i o svemu sam obaviješten. Trebalo bi se uskoro nastaviti s dalnjim radovima.

Nalazi su stari između 18 000 i 22 000 godina.

Nalazi su se do 8. ožujka na Akademiji znanosti i umjetnosti u Zagrebu i sada su prebačeni u Hrvatski prirodoslovni muzej. Kako stvari stoje, prst vunastog nosoroga ostat će u Zagrebu u HPM, a dijelovi vunastog mamuta najvjerojatnije će se vratiti u naš muzej, u naš Ilok...

Uživam u medijskoj pozornosti i ništa mi nije bilo draže već kada sam vidio da o meni, mom Mohovu i o mom pronalasku pišu mediji iz cijele regije pa i iz Slovačke, Poljske. Dosta me nepoznatih ljudi pozdravlja, a sve je to zbog toga. Naravno padale su i šale na moj račun. Imao sam i novi nadimak „Mamut“ ali ništa mi nije smetalo, naprotiv, prijalo mi je. Prijatelji su mi govorili: „Nemoj se sada umisliti pa da nas ne poznaješ“, ali nisam na to ni pomislio. Moja poruka čitateljima je: jednostavno nikada ne znaš što te čeka u životu, bilo to dobro ili loše, no moraš ostati takav kakav jesi, postati još bolji i to nam je jedini spas...

KAKO JE TO NEKADA BILO

Koliko puta ste se našli u situaciji da ste čuli one riječi "Eh, nije to tako bilo kad sam ja bio/ la tvojih godina..." ? Našla sam se u situaciji da raspravim malo o tome. Kad

usporedim svoje, moram iskoristiti izraz ranije djetinjstvo, pošto se još uvijek smatram jednim malo većim djetetom ,sa djetinjstvom neke djece sada, ne mogu ne primijetiti ogromnu razliku. Često nas na to podsjetete slike sa izrazima "Ako se sjećate Pokemona i Digimona, vaše djetinjstvo je bilo super!", i istina je. Ja sam ona generacija koja se igrala rata. Sjećate li se jurnjave po ulici sa improviziranim puškama na imaginarnim bojištima sve dok mrak ne padne ili nas mama ne zove na večeru? I najbolje od svega, uživali smo u tome! Sjećate li se igranja lovice, ledene babe, žmurke, svih gluposti koje smo radili kao klinci, jurili rolama gdje god smo stigli? Nismo se bojali ničega i bili smo sretni. Često nam je znalo pasti na pamet

"Ajme, jedva čekam da i ja napunim 17, da i ja napunim 18.." pa, evo imam svojih 18 i iskreno, život je bio puno lakši kada si bio klinac "bez brige i pameti", kako nas narod kaže. No, da se vratim na glavnu temu, moje djetinjstvo i djetinjstvo djece u današnjem dobu. Koliko god nam internet i televizija koristili, da li su se naši dani stvarno sveli samo na to da pola dana provedemo na računalima, pola na mobitelu, a pola ispred TV-a? Najviše me fascinira opsjednutost Facebookom, igricama i ostalim stvarima koje nam internet donosi. Naravno, i ja dosta svoga vremena provodim na Facebooku, budimo realni, ali da li je normalno tek rođenoj djeci praviti Facebook profile? Da, upravo to, nemojte misliti da se nisam s time srela već. Većina djece pretjerano koristi Facebook, po meni u premladoj dobi, pa pobogu, mi smo dane provodili skakući po ulici bez ikakvog razloga i cilja! Dijete od 12 godina vise ne traži roditelje igračke, robu, što god, nego odmah traži novi iPhone, ako je to po vama normalno, slobodno recite, ali po meni nije. Naravno, tko sam ja da sudim i da govorim djeci kako da se ponašaju, ali neke stvari zaista prelaze granice normalnog razuma... Također, česta pojava kod današnje mladeži je ta, tolika, zelja da budu stariji, da se ponašaju starije, izgledaju starije. Razumijem ja, svijet se mijenja, mladi postaju vise svjesni svega oko njih, ali ako sada ne proživite vaše djetinjstvo kako treba, kada ćete? Čemu izlasci do kasnih noćnih sati u dobi od 13, 14 godina?

Čemu opijanje i još kojekakve stvari o kojima ne želim ni pričati tako rano? Zar smo došli u vrijeme kada se sramimo biti dijete, kada se sramimo igrati se, skakati po ulicama i raditi gluposti? Ja sam uživala u tome! Moram napomenuti da nemam ništa protiv nove tehnologije i nemam ništa protiv toga da idemo u korak sa modernim svijetom, ali je jednostavno zabrinjavajuće gledati kako djeca "gube" svoje djetinjstvo u svemu tome. Dakle, moja pouka svim mladima bi bila da uživate u svome djetinjstvu, igrajte se, skačite, pravite sve one gluposti koje smo pravili i mi, a vi stariji, ili vi moje generacije, ako ništa drugo, naslađujte se sada jer ste došli i vi u poziciju da kazete "Eh, nije to tako bilo kad sam ja bila tvojih godina..."

Klaudija Majačić, 3.ag.

Humanitarni turnir u Vinkovcima

Solidarnost u obrazovanju

U organizaciji Vijeća učenika Vukovarsko-srijemske županije i Udruge srednjoškolaca u Vinkovcima je održan humanitarni turnir pod nazivom „Solidarnost u obrazovanju“.

Zajedno s UNICEF-om učenici srednjih škola u županiji voljno su se odazvali pripomoći djeci u Africi. Turnir je održan 12. travnja 2013. godine u Vinkovcima u sportskoj dvorani „Lenije“. Ambasadorica UNICEF-a, Maja Vučić zahvalila se svim sudionicima i otvorila je turnir.

Sudjelovalo je jedanaest škola s područja naše županije pa je tako i naša škola odlučila skupiti ekipu i pripomoći humanitarcima na djelu. U školi smo prodavali ulaznice, a trinaest učenika zajedno s profesoricom Kopilaš-Keri otputovalo je na turnir. U prvom kolu igrao se nogomet. Dalje ne znam kako je išlo, već smo bili otišli kući, no mislim da se igrala odbojka i možda još neki sport.

Danas ne znam tko je pobijedio na tom turniru.

Ono što smo mi učinili nije mnogo, no nekome je to pomoglo, a znati kako pomažeš bez velikog truda je najlepši osjećaj. Zato samo nastavimo pomagati i nadajmo se da će i ubuduće biti ovakvih događanja.

Nikolina Romić, 4.g.

Dragi naš Željko!!!

Ne samo da ste premladi za 'otpad', dovoljno ste mladi duhom i za novi početak. Sljedeća važna stvar koju vam od srca želimo jest da očuvate taj entuzijazam... Sretno!!!

U svakom slučaju, hrabro naprijed. Brinite o svom zdravlju, redovitoj tjelesnoj aktivnosti, kako biste što dulje bili zdravi i pokretni. Ne zaboravite na druženje, putovanja, zabavu. Razmislite i o nekom dodatnom školovanju, bez obzira je li riječ o hobiju kao što je slikanje ili praktičnom znanju - na primjer trgovanjem dionicama. Nekima mirovina znači usporavanje ritma, nekima zaustavljanje svih obaveza i aktivnosti, a nekima novi početak. Vi ste, srećom, osoba koja ne samo da ima mogućnost, već i obavezu za novi početak.

Najiskrenije čestitka uz želju da uživate u zasluženoj mirovini, ostvarenje svih želja koje ste imali, a vremenski niste mogla ispuniti, evo sada je vrijeme došlo i uživajte, lijepi pozdrav

Učenici i djelatnici Srednje škole Ilok

POKLON MLADIH UMJETNIKA NAŠEM GRADU

Kako bi ovo

naše malo mjesto dobilo živu boju, prošlog ljeta za to su se pobrinuli mladi umjetnici našega grada te pokrenuli akciju koja im je pružila priliku da pokažu sve svoje vještine i kistom uljepšaju naš gradić. Ja, novopečena novinarka naših školskih novina, avanturist bez imali straha, Dora istraživač, novinarski Indiana Jones, iločki Ernest Hemingway, odlučila sam malo istražiti kako i gdje je to sve započelo. Nakon svega nekoliko ljudi kod kojih sam se raspitala, odgovor se našao u jednom imenu i prezimenu: Marko Zelenika – simpatični plavi mladić crvenih obraščića nalik na Švicarce koji u svojim narodnim nošnjama skakuću po alpskim livadama skupa s Heidi. Tadašnji konobar u našem iločkom „Crossroads“ pub-u oduševljeno je prihvatio moju ponudu da se nešto napiše za školske novine o tom umjetničkom pothvatu i tu počinje ova priča...

Mladi ambiciozni umjetnik Marko našao se prošle zime na jednoj od kava sa Ivanom Kraljevićem, poznatijim pod imenom Ikek, suprugom naše profesorice hrvatskog jezika, Ines. Kako su obojica bili talentirani za slikarstvo, došli su na temu promjene u gradu: „Treba nam neka akcija da probudimo ovaj gradić!“ rekoše. „Ako svi mogu, zašto ne bismo i mi?“. Naravno, tada se ništa konkretno nije počelo raditi sve dok Marku nije propala ljetna sezona rada na moru što je značilo da će cijelo ljeto ostati u Iloku!

Tada mu je pala na pamet ideja o oslikavanju zida NK „Fruškogorac“ koji je, između ostalog, ogroman i ružan zid koji nije nikome potreban te ideju proširio među ljude koji su je oduševljeno prihvatili, pri čemu su teta Anja Juroš, vlasnica pub-a, i njezin ujak pripomogli u ostvarenju tog cilja, a čelni ljudi iz NK

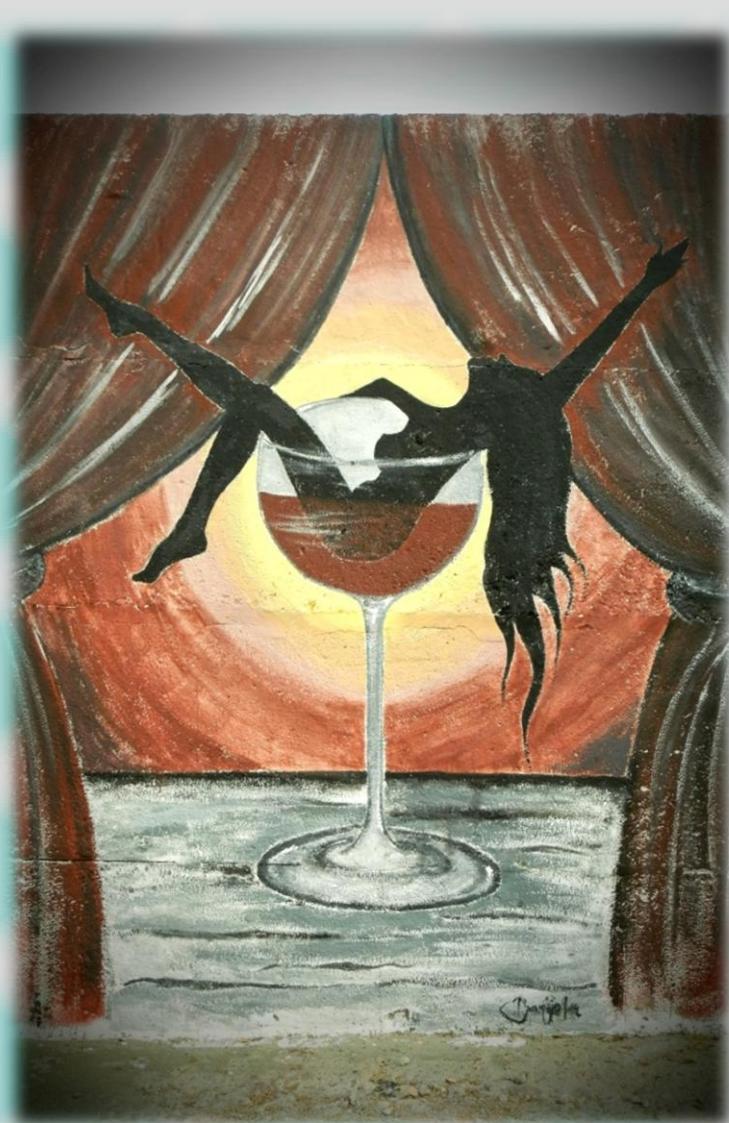
„Fruškogorac“ su ideju izravno poslali na njihov zid. Nadalje, zid je odobren, a najefikasniji način za pronašetak ljudi koji žele sudjelovati bilo je, naravno, preko Facebook-a ili fejsa. Marko objavljuje status „Prijatelji umjetnici, treba mi pomoći!“ nakon čega se odazvalo oko 15 umjetnika voljnih pomoći. Ti mladi i vrijedni ljudi koji su željni promjene bili su: Maja Novaković (akademski slikar), Kristina Hrubik (također akademski slikar) i profesorica likovne umjetnosti u našoj

osnovnoj školi) i njezini učenici, Kristijan Papak, Kristijan Subašić Lega (ilići Kiki, šanker u „Cinem“), Ivan Kraljević Ivec, Marinela Zelenika, Nađa Davda, Domagoj Groznica, Marko Zelenika te naše bivše učenice Željka Barbarić, Danijela Mravik, Martina Martin i Nikolina Župan.

Rad na zidu započeo je u ponedjeljak, 27. kolovoza 2013. te je završen za otprilike mjesec dana, a sav potreban materijal za oslikavanje nabavljen je samo dobrom voljom ovih mladih ljudi. Nađa i Marko kucali su na sva moguća vrata za donacije: od „Šumarije“, preko Boše do Knjižnice grada Iloka.

Kada je sve kupljeno pokrenuta akcija je doslovno „klizila“ – sve je bilo po planu, organizacija nije bila teška s obzirom na veliku motiviranost mladih umjetnika koji od toga (što je bitno naglasiti!) nisu imali absolutno nikakvog profita ,nego su tu umjetnost poklonili gradu u kojem su odrasli, u kojem provode upravo i ove minute i u kojem će ostati. Na pitanje namjeravaju li nastaviti sa sličnim radovima na području grada, svi se slažu da bi voljeli, al ništa nije sigurno. Na kraju, i da ova akcija bude prva i posljednja rezultirala je prekrasnim iskustvom sa mladim i talentiranim ljudima, a nas je naučila kako se upornost itekako isplati, a snovi mogu postati stvarnost jer ovi mlađi ljudi od ničega su stvorili nešto, a nama i gradu pružili ponos!

**RIJEČ ,DVije sa
ORGANIZATOROM,
GOSPODINČIĆEM
MARKOM
ZELENIKOM**

**U ovom dijelu članka, moja malenkost
vam donosi intervju sa organizatorom
umjetničke akcije Markom Zelenikom.
Inače uvijek opuštenog, simpatičnog i
nasmiješenog Marka odlučila sam u istoj
takvoj atmosferi u pub-u uz čašu piva
ispitati malo o zidu, ali i o
njegovom crtanju kojim
se već duuugo bavi.**

**MARTINA: Ovaj razgovor
za članak je bio previše
uštognjen, sad se možemo
opustit ☺**

**MARKO: Okej. Š'a ima
mala? :D**

**M: Uglavnom... Nego,
idemo mi započeti sa
pitanjima. Što te potaklo
na ideju za oslikavanje zida?**

**M: Prije nego mi je uopće pala na pamet
ideja o oslikavanju zida NK „Fruškogorac“,
uvijek sam imao želju ostaviti svojih ruku
djelo i neki svoj utisak na ovaj grad, a i
većina mojih kolega umjetnika također je
tako razmišljala.**

Volim tvoju kosu, strašno mi se sviđa.

**M: I meni isto, ali to nisam ja – to je moja
Šauma. Da nastavimo, koliko dugo ti je
ideja bila u glavi? Jesi li je odmah
realizirao?**

**M: Kako si već spomenula, a i ja isto, a
volimo se ponavlјati opet ću reći kako je
sve počelo kada mi je propala sezona na
moru i moje jedino pitanje tada je bilo –
„Kako iskoristiti vrijeme u lloku?“. Ostalo
mi se ne da, a i ne moram pričat jer sve
zname. ☺**

**M: Je li ti netko pomogao u samom
početku oko organizacije?**

**M: Ivec mi je pomogao oko same ideje,
dok mi je oko organizacije pomogla većina
ljudi s kojima sam i radio, pogotovo Nađa
koja je bila nabrijana kao i ja, a Kikiju**

**također skidam kapu jer je pokazao veliki
interes te je puno pridonio iz vlastitog
džepa.**

**Također, svi smo si međusobno pomagali,
a sama ideja je skupila prekrasne ljude koji
su odlično funkcionirali zajedno!**

M: Dosta o zidu, pričajmo malo o tebi...

M: Opa!

M: Kada si počeo crtati, otkrivati svoj talent?

M: Otkad znam za sebe imam papir i olovku. ☺

M: Imaš li u obitelji nekoga tko dobro crta?

M: Na sreću, moja majka prekrasno crta tako da smo ja i sestra „ukrali“ od nje talent. ☺

M: Jesi li ikad išao na neke tečajeve ili poduku?

M: Nažalost, nisam. Jedino što sam pohađao bile su sekcije vezane za likovnu kulturu u osnovnoj školi. Inače, sam po sebi sam bio vrlo živo dijete (i ostao!) pa su se roditelji bojali pustiti me u srednju školu primjenjene umjetnosti u Osijeku koju sam htio pohađati. ☺

Ali trudio sam se usavršiti bez obzira koju školu pohađao i uvijek sam si govorio: „Sjedi i crtaj, crtaj, crtaj i dok ne nacrtаш ono što želiš i kako želiš – crtaj još malo!“ :D

M: U čemu najčešće nalaziš inspiraciju?

M: Najčešće pokušavam izraziti osjećaje, inspiraciju nalazim stvarno u svemu. Crtam ono što se nalazi u meni i oko mene, a moja sestra Marinela ilitiga Leca jednom je izjavila: „Umjetnost je prosto izražavanje svijeta kroz svoje oči.“ i stvarno jest!

M: Čime najčešće crtaš?

M: U startu sam crtao sa kemijskom pokušavajući izraziti crno-bijeli kontrast, a onda sam se prebacio na olovku koja mi je omogućila sjenčanje u crtežima što obožavam! Ali s vremenom na vrijeme pokušavam ubaciti i boje i mislim da će to početi raditi češće.

M: Misliš li unovčiti svoje radove?

M: Ajde reci ti meni iskreno – pa zar ti ne bi htjela živjeti od onoga što voliš? Naravno da bih želio unovčiti radove! ☺

M: Koliko znaš o samom slikarstvu? Ili je to za tebe samo ideja, olovka i papir?

M: Iskreno, nisam nešto previše upućen. Ja sam ti samouki klinac sa olovkom i papirom za šaranje, ali pokušavam se što više informirati.

M: Misliš li se ozbiljno početi baviti time ili ćeš to nastaviti raditi iz gušta?

M: Namjeravam se i dalje baviti time jer je crtanje ono što zaista volim, ali planove ostavljam za kasnije i ponajprije za sebe.

M: Tko se sve može priključiti ovoj

„iločkoj grupi umjetnika“?

M: Tko god ima želju! Ne mora ta osoba imati neki poseban talent, ali bitna je volja. Uvijek ću imati otvorena vrata za sve. ☺

M: Smijem li i ja? Meni je moja mama rekla da ja jako lijepo crtam...

M: Naravno! Dođi, pokaži mi svoje radove i ja ću ti pomoći ostvariti ono što želiš. Ali ako nisi baš „zagrizla“ za crtanje, sve ostaje na maminim riječima. ;)

M: Što misliš o ovom pub-u u kojem se nalazimo?

M: Što mislim o njemu? Moj je! ☺

M: Hahahaha dobra! Zapisano!

M: Pa daj nemoj napisati „Moj je!“, \$#!\$&Z\$/%&#\$%#! (psovke)

M: Neću, ne brini. :P

M: Hvala. Uglavnom, odličan je i dođite na cugu. U ponudi je i viski star 12 godina, pivo i super terasa!

M: Znamo mi to vrlo dobro ;)

Nego, da te pitam ovako za kraj: što inače radiš u slobodno vrijeme?

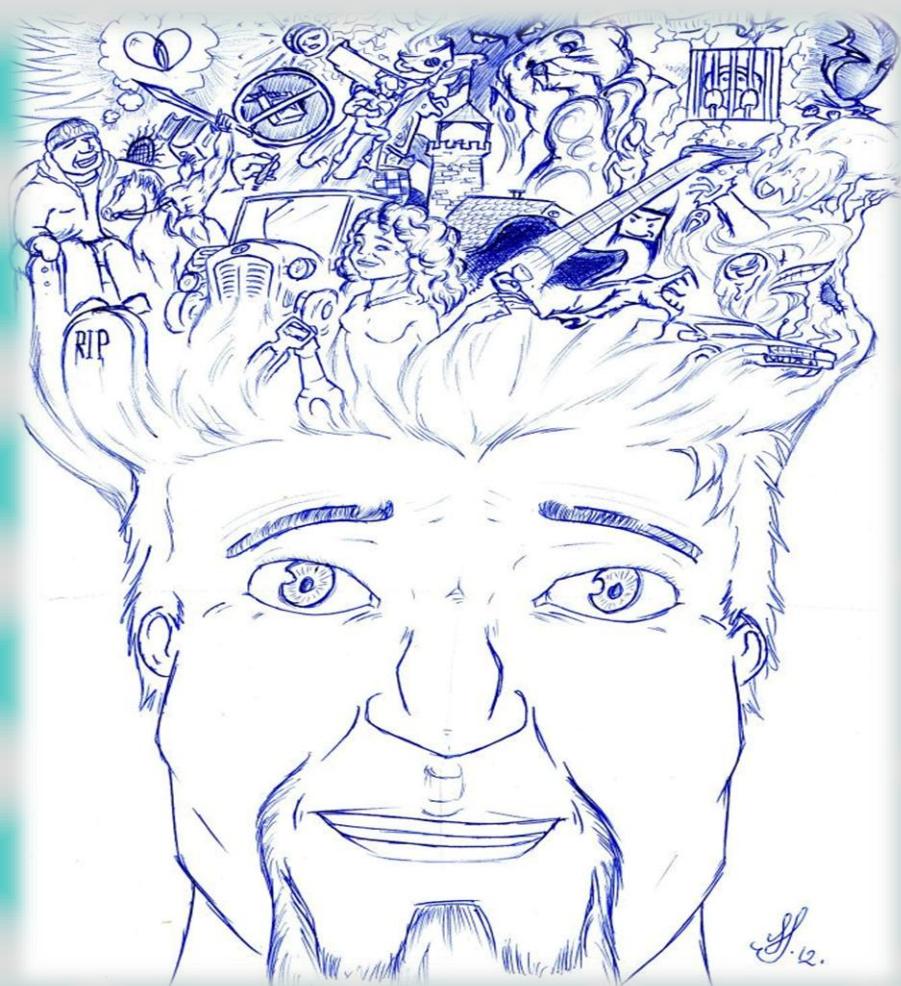
M: Crtam.

Čekaj, ti mene zezaš? O čemu mi pričamo već zadnjih pola ure? :D

M: Pa nećemo onda više ni pričat, vidim da se ovo otelo kontroli... Marko, hvala što pristao dati intervju za naše novine. ☺

M: Hvala tebi!

MARTINA PAPAK ,4.G

MILIJUNAŠ MEĐU NAMA :

Leo Mlinarić ,prof.latinskoga

Što vas je potaknulo da se prijavite na kviz Sve u 7? Htio sam provjeriti svoje znanje, a usput nešto i zaraditi. Prihvatio sam izazov.

Jeste li se i prije prijavljivali na kvizove? Nisam i neću.

Jeste li se posebno pripremali za kviz ili su vas pitanja „pogodila“? Pogodila su me. Ne možeš se pripremati, to je toliko opširno. 50% znanje 50% sreća.

Koliko dugo ste morali šutjeti o svojem uspjehu i je li vam to teško palo? 3 tjedna i nije mi teško palo, mogao sam šutjeti još 3 tjedna.

Prepoznavaju li vas ljudi na ulici? Da.

Koliko vam se život promijenio? Ništa.

Tretiraju li vas sada ljudi drugačije? Pa da, ali minimalno.

Mislite li da ste se i vi promijenili nakon kviza? Osim bankovnog računa, ne.

Koliki je na kraju iznos ako smijemo znati? Cjelokupni.

Planirate li i dalje raditi u školi? Da, zasad.

Možemo li očekivati novi BMW na školskom parkiralištu? Ne.

Zašto ste se odlučili za posao profesora? Zato što sam išao studirati ono što me zanima pa je ispalo da sam profesor.

Gdje ste završili studij? Koliko je trajao? U Puli i u Zadru. Sve skupa 4 godine, nije bilo Bolonje.

Koju titulu nosite? Profesor latinskog jezika i rimske književnosti i povijesti.

Zašto baš LATINSKI? Želio sam povijest, a tada se povijesti mogla kombinirati s latinskim, talijanskim i hrvatskim. Talijanski nisam volio, sestra je studirala hrvatski pa je tako ispaо latinski.

Kad biste mogli, biste li promjenili svoju profesiju? Bih. Stalno moram putovati, drugačiji je status u društvu kad kažeš da si profesor, neprijatelj si i djeci i roditeljima i svima. Razočarao sam se u profesorski posao. Nikog ništa ne zanima, a ja ne volim raditi uzaludan posao.

U koliko škola radite? U četiri. Dvije u Manastiru, jedna u Iluku i Veterinarska u Osijeku.

Biste li savjetovali mladima da idu za profesora? Ne bih.

Čime se bavite u slobodno vrijeme? Teretanom, kuhanjem, vožnjom biciklom, kompjuterom i čitanjem.

Kakvu vrstu štiva čitate? Omiljena knjiga? Nemam omiljenu knjigu iako sam se načitao, ali držim da treba pročitati Dnevnik Ane Frank. Čitam svakakve knjige; od enciklopedija do gotičkih romana.

Koliko članova broji vaša obitelj? Pa sada 1 jer živim sam haha. 4: mama, tata, sestra i ja.

Imate li kućnog ljubimca? Nemam, ali bih htio imati. Moji roditelji imaju.

Volite li putovati? Jeste li putovali gdjegod? Volim putovati. Malo sam proputovao Europom. Bio sam u Sloveniji, Italiji, Srbiji, Bosni, Francuskoj, Turskoj, Španjolskoj. I planirao sam za Novu godinu obitelj počastiti odlaskom u Sarajevo.

Prilaze li vam žene sada više nego prije? A muškarci? Ne, ni muškarci.

Planirate li se ženiti? Jednog dana u životu, da.

Opišite ženu iz snova. Fizički izgled je „bitan“ recimo. Da me razumije, da je iskrena i svestrana.

Želite li nešto poručiti našim čitateljima? Poručujem im neka puno čitanju i neka ne odustaju.

Ovaj intervju je proveden koncem studenoga. Krajem prvoga polugodišta (prosinac) profesor Mlinarić je obavijestio učenike kako više neće predavati u Srednjoj školi Illok.

Željka Meštrović, 4.g.

TRAŽENJE

Razgovor s
vjeroučiteljem Borkom

Drago nam je predstaviti
Vam, kroz neka pitanja,
profesora Borka, da ga
još bolje upoznate.

Profesore htjeli bismo
Vam zahvaliti što ste
izdvojili svoje vrijeme i
otkili nam svoju intimu. :)

Snježana: Mislite li da
živite svoju vjeru?

Prof. Borko: Nastojim
živjet svoju vjeru. Mislim
da to nikad nije gotova
stvar. Kad i sam Isus
poziva na obraćenje,
mnogi ljudi to krivo
protumače pa misle da se

obraćenje događa samo jednom u životu, no to je nešto što se događa svaki dan. Eto mogu
samo reći da nastojim živjeti svoju vjeru i nastojim biti što bolji i kvalitetniji čovjek.

Ana-Marija: Mislite li da ćeteći u raj?

Prof. Borko: U životu uvijek nastojim biti optimist i vjerujem da ću otići kod Nebeskog Oca i
raj jer, ako sâm već u startu sumnjam da ja to neću moći, da me grijesi sputavaju...Pa na
kraju krajeva Bog nam je i dao milosrđe oproštenje grijeha kako bismo mogli doći u raj.

Snježana: Jeste li odgojeni baš u katoličkoj obitelji ili ste sami nastojali odrasti u duhu
vjere?

Prof. Borko: Pa evo, to je pitanje o kojem bih mogao govoriti par sati. Odgojen sam u jednoj
tradicionalnoj katoličkoj obitelji, mama je išla redovito svake nedjelje na misu, brat i ja smo
išli s njom. Eto bio sam i ministrant, ali sve je to bilo zbog nekog reda, neke tradicije.
Međutim nikad u sebi nisam imao mira i sad evo pokušavam sve te neke običaje u vjeri
izbaciti iz svog života. Ja se sa svim tim nekih običajima ne mirim i pokušavam naći ono
nešto dublje u svojoj vjeri.

Ana-Marija: Dijelite li svoje učenike na pobožne i manje pobožne?

Prof. Borko: Prvo bismo trebali definirati što znači pobožno. Ako je to ići nedjeljom na misi, onda bi se trebali dijeliti da jedni idu na misu, a drugi ne. Ne dijelim učenike na pobožne i manje pobožne. Drago mi je naravno kad moji učenici idu na Framu, kad su redoviti na euharistiji, kad sudjeluju na satu, ali ne dijelim ih.

Snježana: Što mislite o današnjoj mlađeži i shvaćate li ih?

Prof. Borko: Kada sam počeo raditi prije 7 godina nisam ih shvaćao jer sam vjerojatno ja pogrešno mladima pristupao. Vjerujem da će za još 7 godina promijeniti način rada, nego što danas radim s mladima. Naravno da je drugačije vrijeme kad sam ja bio srednjoškolac, niti smo imali internet, roditelji su bili s nama, dok je danas puno drugačije. Tako da o današnjim mladima mislim isto što i o nama kad smo bili mlađi i jednaki smo, samo što svako vrijeme nosi svoje probleme.

Ana-Marija: Što vas je odvuklo od svećeništva?

Prof. Borko: Ja sam najprije krenuo na Šalatu, u Nadbiskupijsko dječačko sjemenište, no to je trajalo jako kratko; oko 3-4 dana. To sam napustio i upisao Opću gimnaziju u Županji. Zatim sam 3 godine studirao kao laik na teologiji u Đakovu. Sve te 3 godine razmišljao sam o povratku u sjemenište i na 4. godini sam ušao ponovno u sjemenište. To su neke dileme koje ne bih poželio ljudima. Birati između: hoću li imati obitelj ili biti svećenik. U tom trenutku se dogodilo, prelomilo se, razgovarao sam sa svojim duhovnicima, rekli su ako te na jednu stranu vuče 1% za svećenika ostani, ili ako želiš biti obiteljski čovjek izađi van. Eto to je prevladalo da želim živjeti jednim obiteljskim životom. I tko god je prekinuo to svećeničku formaciju ne može to do kraja objasniti.

Snježana: Da niste vjeroučitelj što biste bili?

Prof. Borko: U 7. razredu osnovne škole razmišljao sam o upisu u medicinsku školu, dok u 8. razredu vjeronauk mi je predavao đakon Ivan Tutiš, koji je na jako poseban način pristupao nama mladima, i odigrao je jako veliku ulogu da se ja opredijelim.

Ana-Marija: Najljepša i najružnija uspomena iz djetinjstva?

Prof. Borko: Zvučat će smiješno, ali one ratne godine, koje smo mi klinci 10-12 godina proživiljavali s vojskom. Mi smo bili fascinirani svim tim puškama jer to smo gledali smo u filmovima sa Chuck Norrisom. Još mi je najljepše u djetinjstvu to što smo se mi igrali u prirodi, mi smo organizirali olimpijske igre, igrali smo nogomet. A najružnija uspomena iz djetinjstva, sjećam se da sam jednom ukrao jabuku i da me to istraumatiziralo (smijeh). Bio sam 3. osnovne i išao sam s kolegama pored jedne velike prikolice jabuka i ova dvojica su uzeli jabuku i kao uzmi i ti, neće ovom ništa faliti i ja sam uzeo jabuku. I kasnije sam to išao ispovijedati, što sam toliko oštetio čovjeka. :)

Snježana: U nekoliko riječi opišite sebe kao srednjoškolca?

prof. Borko: Pa sebe u tim danima mogu opisati kao traženje svog identiteta, valjda zbog toga ići za svećenika ili ne. Tako da je to jedno jako burno razdoblje mog života.

Ana-Marija: Omiljen film, knjiga i pjesma?

Prof. Borko: Jedna od knjiga koju sam baš s guštom pročitao je Michael O'Breinova - Posljednja vremena. Što se tiče filma, mene više zanimaju klasici, kao npr. Ben-Hur. Pa eto takve filmove volim. A pjesme, pa kad me često učenici pitaju slušam li crkvene pjesme (smijeh) nek mi objasne što su to crkvene pjesme. S druge strane ima dobrih pjevača kod nas u Hrvatskoj, ja uvijek spominjem Gibonni.

Snježana: Da možete svoj dosadašnji život opisati jednom rečenicom, koja bi to bila?

Prof. Borko: Jednom rečenicom? Evo ja mogu opisati jednom riječju, traženje.

Ana-Marija: Imate li neki skriveni talent?

Prof. Borko: Pa volim kuhati, ali to nije talent. (smijeh) Volim kuhati kad stignem kuhati.

Snježana: Mislite li da su siromašniji ljudi sretniji?

Prof. Borko: Ne mislim. Ima bogatih ljudi koji pomažu siromašnima i oni su sretni. Nije greh biti bogat. Ako služi bogatstvu, a ne Bogu, e to je onda greh.

Ana-Marija: Smijete li se nekada ljudima iza leđa?

Prof. Borko: Uhvatim se nekada kako se smijem ljudima iza leđa i onda se preispitujem je li to ogovaranje. Rekao mi je jedan fratar na isповijedi, rekao sam da sam ogovarao, na mi je rekao, ma nije ti to greh, dok se o nekom priča znači da je živ. Tako da dogodi se katkad pričam o nekome iza leđa, ali to su samo neki komentari na postupke.

Snježana: Koliko imate godina?

prof.Borko: Imam 31 godinu, učenici nekad kažu da sam star. :)

Ana-Marija: Mjesto gdje provodite najviše vremena?

Prof. Borko: Volim provoditi sa obitelji u kući, u prirodi, u Crkvi naravno, tamo se osjećam nekako svoj na svome. Ali eto jako volim biti u učionici, pogotovo kad su učenici aktivni.

Snježana: 5 osobina prof. Romića?

Prof. Borko: Samostalan - svoj na svome. Nemiran (u pozitivnom smislu!)- nemiran u onom traganju. Uporan - iako on kaže da je pumpač lopti, ali nije samo to, on je puno više od toga. Svoj -ima svoja razmišljanja i možeš se ti slikat. Otvoren - otvoren novim spoznajama.

I nešto za kraj: Evo poručio bih svim ljudima koji ovo čitaju da ne dopustite da prođe jedan dan, a da se kao osobe ne razvijaju. Kraj. Točka. :)

Snježana Varga i Ana-Marija Dobošević ,4.Ag

TEMA BROJA: BABY BOOM

Baby boom – veliko povećanje nataliteta (prema HJP-u).

Kroz zadnje četiri godine velik broj profesora se kontinuirano izmjenjivao tako da nismo više znali tko nam što predaje. Njihov je izostanak bio itekako opravdan, a ta opravdanja smo željeli upoznati. Predstavljamo vam malo sučeljavanje jednoga tate i dviju mama, jednu prvorotkinju i dva veterana.

OBITELJSKA BESJEDA

By Obiteljski savjetnik Dinko Vujić

Priđoše meni neke naše dvije učenice, prvi put ih vidim, i zamoliše me da napišem neki tekst o nečemu ili nekomu ili tako nešto slično, što ču, ne mogu reći ne kad su bile tako točne, precizne, jasne i pristojno odgojene.

Tako nastaje ova nakupina misli na jasno zadanu temu: OBITELJ

Nije mi bilo jasno zašto se uopće meni obraćaju, pa nisam valjda ja jedini s obitelji u ovoj školi? Dobro, ja sam jedan od rijetkih s brojnom obitelji, valjda je tim djema nepoznatim učenicama to bila dovoljna kvalifikacija.

Kad sam se već prihvatio tog posla i kad sam dobio potpunu slobodu vrijeme je da malo pametujem. Obitelj? Hm, čovjek se zamisli, što je bilo prije obitelj ili..., nee, to nije dobar početak, moram početi s nečim zanimljivim inače čitatelj odmah gubi zanimaljanje..., znam! Pitanje: što je obitelj?

„Obitelj je osnovna socijalna grupa u društvu i obično se sastoji od jednog ili dva roditelja i njihove djece. Obitelj je i grupa ljudi, koji dijele zajedničke vrijednosti i imaju zajedničke ciljeve i obično žive u

istoj kući, stanu, prebivalištu. To je i grupa ljudi, koji imaju zajedničke pretke, zajedničko porijeklo. Broj članova obitelji može biti od nekoliko do stotinjak. Osnovne funkcije obitelji su biološko-reprodukcijske i sociološko-kulturne.“

„Obitelj je osnovna društvena jedinica zasnovana na zajedničkom životu užeg kruga krvnih srodnika, u kojoj se sjedinjuju biološko-reproduktivne, ekonomski i odgojne funkcije. Obično se sastoji od jednog ili dva roditelja i njihove djece.“

Ovo o obitelji govore znanstvenici, sociolozi, antropolozi, proktolozi i razni stručnjaci za zadiranje u ljudski život, UŽAS!

Vidi se da su ih donijele rode ili su odrasli u domovima za siročad. Probat ću ja definirati obitelj iz svog kuta gledanja, tj. uzet ću si najbliži primjer-moja obitelj.

Red je da vas prvo upoznam:

Glava kuće, capo di tutti, predsjednik predsjedništva, direktor svemira, moja najdraža ženica Ivana! Što reći o njoj, koju poruku poslati, moram biti iskren i reći da nije nje ne bi bilo ni nas (a jesam filozof), drži četiri ugla kuće i kuću samu sa svim ukućanima na svojim ramenima! Ne biste vjerovali, ali stvarno, drži nas, svoje podanike, na okupu, hrani, kupa, oblači, zadovoljava razne potrebe i pri tome nekim čudom ostane još koji put trudna i još malo poveća ovaj naš čopor hijena. Ne znam što bih bez nje! (malo uvlačenja)

(nema slike, ne da se slikati, kaže „čekaj dok istopim trudničke kile“)

Nakon šefice broj jedan, dolazi mala šefica ili šefica broj dva, Marta (4 godine, u trećem mjesecu 5), najstarija i jedina kćer, anđeo, bubica, ljubica, sekica, smutljivica, manipulatorica, prepredena, premazana svim mastima, podvojena ličnost, ona vam je kao tableta za perilicu 2 u 1, anđeo i vrag u istoj osobi, za ne povjerovati, vrlo nezgodna za čuvanje, s njom bi problema imao i John Terry, ja je trpim iz čisto tehničkih razloga-otac sam. Slika sve govori, dva lica iste osobe.

Anđelčić vs. ????, lijepo sam je zamolio da se uslika za llok, nije da „kuvam“ ali eto što vam poručuje

Nakon naše seke dolazi moj ponos i dika, najstariji sin, najmlađi planinar u Hrvatskoj, najzgodniji frajer u vrtiću Jelenko, preplanuo, latino lover, utegnut, visok, plav, svaka bi ga majka za prijatelja kćeri poželjela, uvijek spremna za pojest čokoladicu ili „bomboncis“, Šimun plemeniti Vujić! (3 godine). U ulici poznat kao Šimun legenda. Čovjek zna sadržaj hladnjaka svih susjeda, gdje drže hranu u kući i ostale bitne informacije za preživljavanje. Sa svojim umiljatim licem slobodno im ulazi u kuće i uzima što želi, a što je najbolje, susjedi se tome vesele! Moram ga još samo podučiti da sazna gdje susjedi drže eure.

Taman je u procesu uništavanja korneta od čokolade, brada i brkovi su pravi, mali se zarana počeo brijati. Tetovaža na ruci je također prava, tražio je sa godinu i po da ga vodim u tattu salon, štaćeš, ne mogu sinu reći ne.

Ovo je jedna malo starija slika, pita se „jesam malo musav“

Dobro, poslije prvog sina dolazi naravno drugi – Ante (1 godina i 4 mjeseca) zvani Ljudina! Ponekad se svi pitamo čije je ovo dijete jer ne sliči na nikoga, ali nas uvijek nekako tješi sigurnost hrvatskog zdravstvenog sustava, pa ne bi oni valjda zamijenili dijete u rodilištu!?

Unatoč svemu Ante je naš mali i tu nema promjene. Rodio se kao velik i takav je i

sada, nosi odjeću koju je Šimun nosio prije šest mjeseci, za obrok pojede isto koliko i ja, doktorica na kontroli je iz nekakvih svojih tablica za vraćanje i prognozu iščitala da bi mogao narasti do nesagledivih dimenzija, možda ga još dobro i unovčim. Evo par slika da vidite malog Antu.

Na prvoj slici sam mirni dječačić, vadim tati kune iz novčanika, dok na drugoj slici sam sretan, taman sam pojeo odojak, brada mi je još masna.

vesela beba, stalno se smije, ne bih znao.

Posljednji ,ali ne i najmanje važan, je naš najmlađi sin Lovro (cca 5 mjeseci).

Beba, dobričina, spava, jede, ne traži previše brige, malo ga nahraniš, obrišeš guzicu i natrag u krevet, milinala! Brigu o njemu uglavnom vodi supruga, ja sam ga video možda 2-3 puta, na krštenju i još negdje, ne sjećam se. Kaže ona da je jako dobar.

Lovro, i dinamična četvorka, tj.trojka se sprema izbaciti najslabijeg ptića iz gnijezda.

Eto to vam je kratki brifing o mojim „Sturmtruppen“ , sebe naravno ne moram posebno predstavljati, a i ako trebam – e baš neću!

Tako vam mi mirno i povučeno živimo u našoj kućici u šumici na proplanku, kao u bajci, ili noćnoj mori, nisam ni ja više siguran. Obitelj nije za svakog, nemojte se ženiti i udavati, imati djecu, što će vam djeca, živite kao paraziti, kod roditelja do 38.godine, pa se odselite kod cure i njenih do 49.godine, pa u starački dom, nema boljeg od toga! Možda je ipak bolje da me ne slušate, obitelj je smisao života, na kraju kad u teškim mukama napuštate ovaj svijet, tko će vas držati za ruku –

patronažna sestra, ne, ona samo sa svojim hladnim rukama promjeni pelenu i ode, ostaju djeca sa svojim toplim riječima „stari daj potpiši više tu oporuku“. Opet ja pretjerujem, sad ozbiljno, obitelj su krv, znoj, suze, podočnjaci, povraćanja, bljuckanja, proljevi, lomovi, živčani slom i antidepresivi, e to je obitelj, ali uzevši to na stranu što ostane, ostane 10% ili manje „taticice“, osmjeh, zagrljaj, pusa, topli ručak + pusa =ostatak navečer, i to ti je dosta da se baterije napune i da sve ponovo ima smisla. Koliko god izgubiš živaca, kakve god gluposti naprave, samo jedna dječja gesta je dosta da sve zaboraviš i zavoliš to dijete još i više ako je to moguće. Neću vam previše pametovat, to morate probati sami, u jedno sam siguran bez obzira na dječje gluposti, kasnije teen-gluposti, ljubav prema djeci nikad ne nestaje, zato: OBITELJ=VJEĆNA SREĆA, a morao bi biti glup pa ne uzeti to, ako ti se već nudi.

P.S. Nadam se da razumijete da je veći dio ove besjede pun sarkazma i cinizma, svaka sličnost sa stvarnim osobama i događajima je namjerna.

KRALJEVSKO IZVJEŠĆE

Ivan- Lucijin otac, društven, odgovoran, iskren i predivnog srca,

Lucija-andeo

Prošlo je godina dana od rođenja moga anđela i štošta se u tih godinu dana dogodilo. Sjećajući se početka trudnoće, mogu zahvaliti Bogu što je sve prošlo u redu, i trudnoća i porod. Pretpostavljam da kao i svaka majka, napose prvorotkinja, nakon poroda, bude zbumjena, šokirana... Prije poroda, svi razgovaraju o porodu, ali nitko ne spominje onaj period nakon poroda, fizički bolovi, emocionalna rastrojenost... U biti, potrebno je biti izuzetno strpljiv ta kritična prva dva mjeseca, a poslije nekako hvataš ritam s djetetom. Mogu reći da mi je kao majci možda najteže noćno dojenje. One sve usputne potrebe poput mijenjanja pelena, uspavljivanja, trčkanja za djetetom su pomalo i slatke (jer su nove). Najljepše u svemu ovome mi je maženje i djetetov pogled, to je bezuvjetno i neprocjenjivo.

Što se tiče lloka i života u lloku, sve više shvaćam da je ovdje teško biti čovjek, ali ne planiram nikud seliti iz lloka, i zamišljam se tu i za 10 godina pa i nadalje, ali to sve prepustam dragome Bogu. Samo se nadam boljem odnosu među ljudima.

Budući da je i suprugu Ivanu sve ovo novo, mogu reći da mu dobro, nekad i odlično ide. Teško mi je ocijeniti ga ocjenom jer ta njegova očinska sposobnost ovisi i o situaciji. Zato mojoj majci nikad neću moći dovoljno zahvaliti za sve. Djed je tu kako bi se igrao s njom, a baka za odgoj i hranjenje.

Vjenčanje... "san svake djevojke". Ne mogu o tome puno pametovati jer je meni bilo uzbudljivo, a i stresno sve pripremiti u roku od 2mj. Ali i prezadovoljna sam svime i svima. Tu večer, taj dan...(pitam se) je li ijedna mlada bila svjesna svega. Bila sam presretna zbog ljudi koje sam vidjela i jer su mi došle predrage osobe koje neizmjerno cijenim, poštujem, volim, ostalo je manje bitno. Ali ne mogu reći da mi je to najsretniji dan....Njih ima više....

Tijekom ove prethodne godine, i nisam baš osjećala nostalgiju za poslom, ali kako se i taj trenutak povratka na posao bliži, prihvatile sam činjenicu da se moram psihički pripremiti. Bilo je dana kad sam se „uhvatila“ u razmišljanju o učionici i pitala sam se hoće li djetetovo rođenje promijeniti moj stav u učionici. Iskreno, nadam se da ne. Voljela bih biti stroža i ne obazirati se na štošta oko sebe, ali to će sve još s vremenom i iskusiti.

KRALJEVNA INES I PRINCEZICA LUCIJA

By Ines Kraljević

Tri mušketira

VJERAN ,DAMJAN I TRISTAN

Možda su najljepši stihovi i najmudrije izreke upravo one o djeci. Svaki je narod zabilježio neke poslovice vezane uz roditeljstvo i odgoj djece. Talijanska mudrost tvrdi: "Tko nema djece taj ne zna što je ljubav", a kineska kaže: "Djeca su ogledalo roditelja", a albanska pak tvrdi: "Bez djece ne raste kuća". Ipak sve izreke svijeta, na kojem god jeziku bile zapisane, ne mogu opisati sreću i bogatstvo kojom djeca ispune dušu i srce roditelja, ali i brigu kojom ga opterete za cijeli život.

Majčina ljubav. Ne postoji ništa slično na svijetu. Osjećaj je to bezgranične ljubavi koji traje. Književnik de Balzac je negdje zapisao da je majčino srce bezdan u čijim ćeš dubinama uvijek jedino pronaći spremnost na oprost. Majka je uvijek tu za svoju djecu. Sve moje ljubavi: Vjeran 6 godina, Tristan 5 godina, Damjan 11 mjeseci.

19/10/2012

D
A
M
J
A
N

28/10/2009 20:03

T
R
I
S
T
A
N

30/09/2009 20:17

V
J
E
R
A
N

20/10/2012

MAMA DANIJELA SA SVOJIM DJEČACIMA ☺

BY DANIJELA ĐURKIĆ

TJELESNI ODGOJ – antropološko i pedagoško određenje fenomena

Tjelesni odgoj ima jedno negativno određenje koje se formiralo kroz dugi niz godina, a može ga se definirati kao **predrasuda**. Predrasuda bi bila uvjerenje u kojemu se živi, koje se uzima kao argument, a koje nije istinito. Pri tome mi je potpuno jasno da dostojanstvo predmetu daje osobnost profesora, a ne važnost predmeta sama po sebi.

Ovdje pokušavam odgovoriti na nekoliko pitanja: što je to tjelesni odgoj? Otkuda pojmom tjelesni odgoj, tko ga je i kada osmislio? Na što se misli pod tim pojmom, što bi on predstavljao u užem i širem značenju riječi? Jeli on nešto intelektualno hendikepirano? Dali je on znanstven? Radi li se tu o zdravlju? Ali što je uopće zdravlje i tko proučava tjelesni odgoj? Medicina? Fiziologija? Biomehanika? Kineziologija? Psihologija?

Da bih odgovorio poslužit ću se teološko – filozofskom i psihološkom refleksijom na fenomen tjelesnog odgoja.

Povijesni pregled

Povijesno gledano prve refleksije o odgoju pojavile su se u antičkoj poeziji, da bi zatim u okviru antičke filozofije i njenih najpoznatijih predstavnika Sokrata, Platona i Aristotela dobjale svoje prve teorijske okvire. U razdoblju srednjeg vijeka odgojna misao prisutna je u djelima filozofa skolastika, da bi u razdoblju humanizma i renesanse brojni mislitelji svojim teorijama doprinijeli razvoju odgojne misli ali i odgojne prakse. Mnoga su imena nezaobilazna ali ograničimo se za potrebe ovoga rada na J. Locke-a koji naglašava tjelesni, intelektualni i moralni odgoj, a svojom teorijom empirizma ističe da društvena sredina i odgoj imaju najvažnije značenje u razvitku čovjeka. Za nas je bitan kao prvi koji je detaljno razradio teoriju tjelesnog odgoja. Inače, tjelesni odgoj kao dio odgojnog sustava prvi puta spominje Aristotel koji razlikuje tri stupnja odgoja: tjelesni, moralni i intelektualni. Temeljna odgojna svrha po njemu je moralno savršenstvo – postizanje kreposti – mudrost.

Čovjek i odgoj

Odgoj je između ostalog i vrijednosna kategorija pa bi se trebalo zapitati što je to u odgoju vrijedno? Da bi došli do toga što se odgojem postiže ili preciznije koja bi se vrijednost trebala postići, a bez koje je nezamislivo sve drugo, potrebno je zaći u ontološku sferu koja daje univerzalni pečat odgoju, koja jasno razlikuje vrijednost kao trendovsku komponentu i vrednotu kao vječnu kategoriju. Ono što je vječno uvijek je bitno.

Pokušajmo stoga, za početak, definirati odgoj kako bi smo u nastavku mogli odrediti tjelesni odgoj kao temeljno odgojno područje i vidjeti u čemu se očituje njegova temeljnost.

Što se to podrazumijeva pod pojmom odgoja?

Da bih odgovorio, za ovu prigodu, poslužit ću se razlikom pojmova.

Naime, nemalo sam bio iznenađen izjavom jednoga sveučilišnog profesora: „pedagogija nije ništa drugo nego primijenjena psihologija“.

Proučavajući literaturu iz područja pedagogije shvatio sam da to nisu zasebni verbalni ekscesi nego stvarno prisutna tendencija obezvređivanja odgoja, pedagoške znanosti, njenog znanstvenog digniteta i samostalnosti. Kako navodi Ante Vukasović *poticaji za te stavove su*

različiti, ali oni ponajčešće izražavaju težnju za proširivanje graničnih disciplina na pedagoško područje.

Pokušajmo razriješiti nesporazum, obraniti odgoj kao predmet pedagogije koristeći filozofsko antropološki pristup koji proučava ono po čemu se čovjek razlikuje od svih živih bića, po čemu je čovjek upravo to što jest.

Psihički procesi i ponašanje predmet su psihologije i jesu nedjeljivo vezani za odgojni proces. *Ali psihološka razina nije posljednja interpretacijska instanca, jer je samo međurazina* (Tomislav Ivančić) i kao međurazina posreduje u komunikaciji „ja“ sa drugim „ti“ i prirodom. Prema rječniku stranih riječi psihijatrija kao medicinsko-psihološka znanstvena disciplina bavi se proučavanjem, liječenjem i sprečavanjem psihičkih bolesti (Anić, Goldstein). Dakle liječiti, proučavati *psihičku dušu čovjeka* svakako, ali postavimo si pitanje: **da li je moguće odgajati psihu?** Za potrebe odgovora naznačimo najprije čovjeka.

Čovjek nije organ, ni tijelo, ni duh, on nije emocija, ni društvo, nego osoba, smisleno jedinstvo i struktorna cjelina u pluralitetu dimenzija (Tomislav Ivančić).

Ako smo prethodno naveli psihička duša čovjeka jasno je da se ne radi o cijelom čovjeku nego o nečemu što on ima.

Dakle jasno je, čovjek ima psihu ali on nije psih. Iz toga možemo zaključiti: ako čovjek nešto ima, posjeduje, onda to jasno implicira neslobodu onoga što osoba ima, dakle to je u posjedu osobe i osoba je ona koja ima slobodu odluke, upravljanja, raspolažanja.

Predmet odgoja je čovjek u svojoj ukupnosti, dok bi predmet psihologije bio ono što čovjek ima – psih. Stoga zaključujemo, kada psihologija kaže osoba ona misli na psihičke procese i ponašanje osobe, čovjeka, ali to još nije cijeli čovjek nego dio nedjeljiv od cjeline. Kada kažemo odgoj onda mislimo na osobu, čovjeka, krepost, vrlinu, naviku, trud i napor bez kojih nema uspjeha. Na kraju odgovorimo: odgoj podrazumijeva slobodu, on je slobodan čin, stoga nije moguće odgajati psihu, jer psihičko područje podrazumijeva uvjetovanje kao način učenja. Ne ulazeći u kvalitetu toga uvjetovanja koja će biti objašnjena u nastavku ono može biti na razini svjesnog ili nesvjesnog.

Ovako ispada jasno da se **čovjeka odgaja** kako bi mogao raspolažati sa sobom i onime što ima. Time smo vratili primat čovjeku, kako smo ga prethodno odredili, i njegovom odgoju.

Određenje fenomena tijela

Ako odgoj nije psihička kategorija, koja je onda?

Netko će se ovdje zapitati ako nije moguće odgajati psihu, onda nije moguć ni tjelesni odgoj. To bi bilo točno ako ostanemo na psihofizičkoj razini, međutim ako tijelu damo dublje vrijednosno određenje potkrijepljeno teološkim i filozofsko antropološkim shvaćanjem tijela onda bi mogli uspjeti, ali to traži određeni napor. Ali ako i to uspijemo netko će opet reći da je po istoj matrici moguće odrediti i psihu? To bi po meni bilo nepotrebno. Zašto? Odgovor bi, nadam se, mogli dobiti rješimo li prethodno postavljeno pitanje u vezi sa tijelom?

Odgoj smo odredili ali ostaje, dakle, pitanje fenomena tijela antropološki gledano. Iz određenja čovjeka(definicija) jasno je da se čovjek ne može odvojeno promatrati, jer je

cjelina i čim izolirate dio izgubili ste čovjeka-cjelinu. Rekli smo, samo se čovjeka može odgajati, ali je istina i da **bez tijela zapravo nema čovjeka**(Tomislav Ivančić).

Teološki gledano različita su tumačenja tijela zbog stvarnosti kroz koje je tijelo prošlo, a to su: stvaranje, grijeh, otkupljenje. Po stvaranju je čovjek stvoren na Božju sliku. Bog mu je stvorio tijelo, a zatim je u to tijelo udahnuo život, dušu, odnosno ono je oživljeno božanskim dahom. No čovjek je zbog grijeha, zbog toga što su mu tjelesni užici i zadovoljstva postali važniji postao u sebi razdijeljen. U bibliji se tijelo spominje u različitim kontekstima pa se tako za tijelo kaže da je to čovjek, ali je jasno naznačena i neprestana borba između duha i tijela. Kada je tijelo čovjek? Tijelo nekako nosi čovjeka i on je preko svoga tijela prisutan u svijetu svojim mislima, idejama, i sve što čovjek jest i sve što ima nekako se preko tijela izražava na van. Čovjeku nije dovoljno ostati na razini misli, on misao mora otjeloviti, tijelo mora postati ta misao, kako bi čovjek prestao biti razdijeljen i postao cjelina. Sve što čovjek radi nekako se utiskuje preko tijela, misao preko mozga (koji je dio tijela) utiskujemo rukom na papir, ili priopćavamo drugima preko tijela tj. preko govornih organa riječima, slikar svoju sliku rukom utiskuje na platno, kipar rukama oblikuje kamen u skladu s nadahnućem, s drugima komuniciramo preko tijela, rukujemo se, grlimo, igramo sportske igre. Sve što činimo ne možemo činiti bez tijela. *Bez tijela ne postoji iskustvo čovjeka jer čovjek ne doživljava iskustvo samo kao duh ili duša nego zajedno s tijelom*(Tomislav Ivančić) I tu leži odgovor zašto ne psihički odgoj nego tjelesni odgoj. **Naime ne možete odgajati psihu bez tijela, potreban vam je organ, i konačno pitam vas dajte mi nešto što na ovoj zemlji možete napraviti bez tijela.** Dakle odgoj nije psihička nego duhovna kategorija koja ima svoju **normativnu funkciju**(znači da je okrenut praktičnom umu), dakle odgoj bi u moralnom smislu bio proces otkupljenja tijela, njegovog poosobljenja. Tijelo postaje čovjek onoliko koliko osoba, ja, oživljava moju psihofizičku razinu pa onda ona postaje moja psiha, moje tijelo, ne od majmuna, ne od nekoga drugog.

Dakle, možemo zaključiti: bez tijela nema čovjeka i njegovih genijalnih dijela, to tijelo jest čovjekovo upravo onoliko koliko ga osoba oživljava svojom slobodnom voljom, svojim talentom, svojim sposobnostima i onda osoba postaje cjelina- sve što jest i sve što ima postaje jedno. Tijelo je izraz onoga što mislimo, osjećamo, preko njega izražavamo stav, karakter, osobnost, ono je ono po čemu nas ljudi prepoznaju, preko tijela čovjek jasno govori tko je i kakav je. Ne kaže se uzalud oči su ogledalo duše.

Predmetno određenje tjelesnog odgoja

Tjelesni odgoj također stoji na nekim temeljima. Ovdje mu dajem oslonac u tri dimenzije. One su smišljeno preuzete iz antropološke medicine kako bi se napravila protuteža uvjereženoj predrasudi i orientaciji da se tu radi o zdravlju koje ne prelazi okvire somatske medicine. To su sloboda, obraćenje i vjera. Ovdje se misli na ljudsku vjeru koja ima svoje zakonitosti pa se onda može znanstveno proučavati. Sve tri kategorije mogu biti naučno pa i znanstveno obrazlagane, naprosto jer imaju svoje zakonitosti, za njih vrijedi uzročno posljedična povezanost. One ovdje nisu dane u eshatološkom kontekstu nego kao čisto opće ljudska moralna zakonitost bez koje nema odgoja. Zašto sloboda, obraćenje i vjera? To su temeljne čovjekove stvarnosti koje naglašavaju njegovu moć i uvjet pod kojim se ta moć može realizirati, izvan toga nema drugog načina da se postane vrhunski čovjek. Nije pitanje sposobnosti nego korištenja tih sposobnosti. Čovjek ne može više od onoga za što je tijelo u tom trenutku sposobno, to prihvatići značilo bi okrenuti se treningu, vježbanju, radu, strpljenju.

Hrvatski znanstvenik Tomislav Domazet otkrio je upravo nevjerljivu činjenicu da je cijela povijest čovječanstva pohranjena u našim genima, sve znanje stečeno kroz povijest je pohranjeno u nama, moramo ga se na neki način prisjetiti, otkriti, ono nije izvan nas, nego u nama. Hoćemo li razviti sklonost prema nekom području ovisi o utjecaju okoline, naime već odavno se zna da geni nisu autistični nego reagiraju u skladu s podražajima iz okoline. Pitanje je kako do tih sposobnosti?

Sloboda

Ako prihvatimo da čovjek raspolaže svojom psihofizičkom razinom, onda postoji mjesto s kojega čovjek gospodari sam sa sobom, u kojem je svega **svjestan, sloboden**. *Sloboda ne podrazumijeva da svatko radi što hoće, ona nije sposobnost biranja između dobra i zla, nego moći biranja dobra. Čovjekova volja je sposobna za dobro i зло. Međutim sloboda je sposobnost za dobro, za egzistenciju, za ljubav.* Ovdje treba razlikovati dvije stvari, prvo čovjek je sloboden odlučiti se, a drugo čovjek je ograničen u svojoj spoznaji, ali neograničen u svojim spoznajnim mogućnostima (Tomislav Ivančić). Bez navedenoga poznавanja određenja slobode ne možemo razumjeti odgojni čin, a posjedično niti dostignuća ljudi poput Tesle, Einsteina, Ivana Pavla II., Kostelića, Petrovića... Čovjek se u toj slobodi volje odlučuje za dobro ili loše, za uspjeh unatoč okolnostima. Psiha se, očito je, ne može odlučiti za ništa, tijelo i psiha uče uvjetovano (to je psihologija dokazala na životinjama) i uče neselektivno, što bi po meni značilo lišeni morala (jer moral podrazumijeva svijest o tome što je dobro a što loše, dakle podrazumijeva slobodu), lišeni onoga što Aristotel postavlja kao odgojni ideal – **MUDROST**. Zaključimo: **svaki čovjek je original, jedinstveno biće i ne postoje dva ista čovjeka, prema tome osobnost mora prožeti tijelo (koje uči uvjetovano i neselektivno) da bi ono postalo originalno tijelo ne samo po izgledu nego i osobnosti.** Ako to nije tako čovjek, kao smisleno jedinstvo svih svojih dimenzija, biva razdijeljen. U tom slučaju ovisnost kao suprotnost slobodi je logična posljedica. Dakle, očito je da i osoba kao središte može biti ranjena upravo ako se odluči za nemoralno (jer ona kako smo rekli ima slobodnu volju), za samo psihofizičku razinu (sjetimo se da to nije posljednja instanca), za **imati umjesto za biti**. Iz svega se nameće zaključak: **odgoj i odgojno okruženje su presudni za uspjeh čovjeka.**

Vjera

Čovjek svojim tijelom živi u prostoru i vremenu, on ne zna što će biti sutra on to može samo vjerovati. Vjera je opstanak, bit čovjeka. Vjera je okrenutost dobru, očekivanje dobra. Čovjek nekako svojim duhom nadilazi prostor i vrijeme, on nekako unaprijed vidi i sposoban je u duhu projektirati, on u duhu ima viziju onoga što želi ostvariti, zapravo duh je već ostvario, već je tamo gdje želi biti, ali tijelo mora čekati, trenirati, raditi, mučiti se da bi realiziralo misao. Čovjek je ograničen tijelom, on bez vjere ne može ostvariti vizije. Vjerom čovjek nadilazi svoju ograničenost. Vjera omogućava praksu, a **praksa je temelj, a ne teorija**. Vjera je djelo, po djelu se nešto ostvaruje, po činu. Suprotnost vjeri jeste strah. Strah paralizira čovjeka, unatoč željama on je nemoćan ostvariti sebe jer ne vjeruje u svoje sposobnosti. U Bibliji se 365 puta spominje: ne boj se, samo vjeruj. Vjera je lijek: idi, vjera te tvoja spasila. Tvoja vjera, čovjekova, ne od Boga. Čovjek se, očito, unatoč tome što osjeća strah, ne mora bojati. Cijeli čovjekov život prožet je vjerom, 365 dana u godini potrebna nam je vjera, ona je u temelju svakog uspjeha ili neuspjeha. Ali kako je teško vjerovati uz toliko negativnih

okolnosti kojima smo svjedoci svakodnevno. Ovdje nam se nameće pitanje može li se vjera nekako utrenirati jer ako to nije moguće uzalud nam lamentirati o vjeri?

Pokušajmo se sjetiti što smo to u životu napravili, a bez da nismo vjerovali? Kada smo uspjeli, a kada nismo? Ono u što nisam vjerovao nisam niti ostvario, nisam ni pokušao, tako da mi je jasno da je vjera naprosto čovjekova sADBina, vjera je život.

Obraćenje

Vidimo, vjera čovjeka ozdravlja, ali obraćenje je uvjet koji nas oslobađa od zla, bolesti, patnje. Obraćenje je onaj trenutak kada se od negativnog okrećemo prema dobru, i od sada gledamo samo u dobro, u uspjeh, u zdravlje. Da bi obraćenju dali znanstvenu notu poslužit ćemo se otkrićima neuroznanosti. Ljudski mozak je najkompleksniji organ u svemiru. Sastoji se od oko sto milijardi stanica koje između sebe, svaka sa svakom mogu stvarati i do deset tisuća veza. To bi značilo da je tih veza više nego zvijezda u svemiru. Zamislite, u čovjekovoj glavi cijeli svemir, to sugerira čovjekovu vječnu dimenziju, on je sposoban neograničeno napredovati, on nema granica. Ovdje bi se trebalo zamisliti nad Šimićevom opomenom: Čovječe pazi da ne ideš malen ispod zvijezda!. Vodeći svjetski neuroznanstvenik Daniel G. Amen potvrđuje da negativne navike poput ovisnosti o drogi, alkoholu, cigaretama, lošoj prehrani uništavaju mozak. Još je šokantnije da svaka negativna misao razara stanice mozga, ali je upravo nevjerojatno da svjesnom promjenom ponašanja možemo regenerirati mozak, povećati koncentraciju, pamćenje, inteligenciju. Zapitajmo se što činimo sebi kada smo puni cinizma, kada ogovaramo, psujemo, mrmljamo i općenito mislimo negativno o sebi i drugima. Naše misli očito imaju veliki utjecaj na naš život, toliki da zapravo samo ono što mislimo o sebi, samo ono u što vjerujemo određuje naš život. Možemo zaključiti: naše će nas riječi osuditi i naše će nas riječi spasiti. Naše su sposobnosti također pod izravnim utjecajem onoga što mislimo o njima. Mislimo li negativno dešavat će nam se negativno, postat ćemo onakvi kakvima se vidimo. I ovdje možemo dodati: mjerom kojom mjeriš, mjerit će ti se. I nadodat će ti se. Tko ima dat će mu se, a tko nema, oduzet će mu se i ono što ima. To su neki od temeljnih odgojnih postulata, jer odgoj nije pitanje pameti, naprosto zato što su svi ljudi intelligentni, nego rada, upornosti, navike, vjere, obraćenja, slobode, mudrosti.

Čovjekove želje su uvijek nekako okrenute dobru. **Prisjetimo se, što smo to ostvarili, a da nismo bili fiksirani, zagledani u cilj?** Ako je bez naše volje onda ne vrijedi, jer nas ne mijenja.

Što bi bio programski sadržaj tjelesnog odgoja i kako se kroz njegove temeljne dimenzije odgaja čovjeka ostaje mi napisati nekom drugom prilikom. Ili još bolje probati u praksi. Recimo samo da bi sredstva tjelesnog odgoja bila svaka djelatnost čovjeka koja simbolički svjedoči o tjelesnom i svakom drugom naporu koji je potrebno uložiti da bi se uspjelo u životu, da bi se postalo čovjekom. Sport je svakako jedno od sredstava, jer je njegova simbolička komponenta toliko životna da ima snagu ljudi motivirati na razini duha da se odluče za napredak u nečemu što je njihov životni poziv. Iz iskustva znam da to nije lako jer po meni zahtijeva izlazak iz tehničkih okvira prakse i povezivanje s afektivnom komponentom čovjeka. Gdje se to čovjek odlučuje za nešto i iz koji motiva djeluje i što ga pokreće na duhovnoj razini najbolje se može iščitati iz književno umjetničke refleksije. To ostaje kao izazov.

Nejasnoće vezane uz tjelesni odgoj – problemski pristup

U školi zapažam jedan negativan, čak bih rekao podmuklo devijantan trend, a on se može definirati kao konstantno snižavanje kriterija. Zar je moguće da smo došli do toga da ne znamo razliku između dobrog i lošeg ponašanja? To odsustvo bilo kakvog htijenja da se o nečemu još uopće razmišlja dovelo nas je do toga da se dobro izjednačilo sa zakonom, dovelo nas je do toga da ljudi neće učiniti ništa izvan zakona iako se to ne kosi sa zakonom. Dolazi do uspinjanja po vrijednosnoj vertikali onoga što je mulj i loše na mjesto prosječnoga, dobrega, pa tako loše postaje normalno, nešto što se komentira sa: <a šta ćeš, to je danas tako> ili <ma to su djeca, pusti>. Na taj način ono što je samo po sebi dobro, što ne treba dovoditi u pitanje niti ocjenjivati jer je naprsto bez razmišljanja prihvatljivo dolazi u mjerljivi prostor uspjeha, a zapravo je samo njegov uvjet, opće životna zakonitost. To što se intuitivno podrazumijeva, snagom lošega istisnuto je na sam vrh, u sferu vrhunskog, postaje senzacija, postaje nešto što je nevjerojatno, a zapravo je tako normalno. Postali smo tako osjetljivi na normalne stvari da one iz perspektive negativističkog društva u kojega smo očito duboko upronjeni izgledaju „nenormalno“. Npr. to da je netko cijelu godinu redovito dolazio u školu postaje čudo neviđeno, nešto što bi trebalo nagraditi. Po toj matrici ono što je normalno postaje vrhunsko, a ono što nije normalno postaje prihvatljivo uz komentar: <dobro je da nije gore, vidi one druge>. To <vidi druge> kao da nam daje pravo da ne činimo ništa. Na taj način vrhunsko djelo postaje zapravo nedostižno, jer permisivni pristup onesposobljava, a ne da razvija čovjeka. Iz ove perspektive vrhunski uspjesi npr. Ivice Kostelića čine se nestvarnim, ali istina je zapravo da oni nisu posljedica čuda, nego treningom i odricanjem stekneće navike koje po inerciji vodi do uspjeha. Ocjene su bitne, ali cilj škole nije nagrađivati ocjenama, nego dovesti čovjeka (profesora i učenika) do iskustva uspjeha, to bi bila najveća nagrada. Pitao sam moju malu susjedu što bi ti: da znaš čitati ili peticu? Odgovorila je: pa da znam čitati, jer ako znam čitat dobit ću odličnu ocjenu. Pa jasno, to i mala djeca znaju, a mi smo zaboravili.

Cijeli problem se svodi na to kako dovesti čovjeka, do iskustva uspjeha, kako da se u slobodi obrati, povjeruje i odluči za rad i kreativnost koji ga vode do uspjeha, do zdravlja, do smisla i istine. Činjenice koje se uče u školi i ostaju na razini memorije to nisu u stanju, one nisu dovoljne, naprsto jer je praksa temelj, a ne teorija. Pitam vas kako su nastala ta znanja i te činjenice koje učimo u školi. Pa valjda u procesu eksperimentiranja, iskustva, rada, promatranja, razmišljanja. Ako ostanemo na konceptu društvo znanja (prevedi društvo poslušnika) bit ćemo nesposobni stvarati novo znanje, a novo znanje može nastati samo kroz praktičnu primjenu činjenica.

Tjelesni odgoj kao grana teorije odgoja – grane pedagogije u svom predmetnom određenju, a to je tjelesna i zdravstvena kultura (do sada sam izbjegavao ovaj pojam) ima u sebi upravo potonje obrazlagan problem. Problem je u imenu a posljedično i u svemu što se podrazumijeva pod tim imenom. Naziv implicira tijelo kao tijelo samo za sebe, a ako mu još uz to dodate kineziologiju koja se prezentira kao njegova supstratna znanost dobit ćete tijelo kao fizikalni pojam. Imam problem s tim određenjem jer tijelo ima svoj uzrok, ono ne može postojati samo za sebe, jer tijelo postaje tijelom samo preko duše (E. Coreth). Ako se tijelu

doda komponenta zdravlja onda se još jasnije potvrđuje orijentacija na somatsku medicinu koja liječi tijelo samo za sebe.

Kakva je veza zdravlja sa tjelesnim odgojem? Kako orijentacija na somatsku medicinu utječe na percepciju tjelesnog odgoja u teoretskom i predmetnom značenju? I što je to uopće zdravlje?

Problem tjelesnog odgoja i njegove marginalizacije jest upravo svođenje odgajatelja na razinu društvene zvijezde koja je tu da **održava fizičku spremu, „skida kile“**, koja **puno zna o metodama vježbanja ali malo o čovjeku**. Radi se o nerazumijevanju smisla tjelesnog odgoja i njegove širine. To približavanje medicinskom pristupu nije ništa loše pod uvjetom da se u vidu ima bitna distinkcija između odgoja i somatske medicine u smislu cjeline i dijela. Davati važnost kineziologiji njenim približavanjem medicini znači izgubiti širinu odgojne komponente, ako je kineziologija (ovdje koristim termin jer je on činjenica, međutim za mene ne postoji kao znanost nego samo kao pedagoški surogat) uopće ima, i svesti tjelesni odgoj na somatsku komponentu zdravlja povećanjem kapaciteta metaboličkih parametara. Međutim oni koji su skloni ovakvome znanstvenom putu kineziologije zaboravljaju jedan bitan moment: u javnom sektoru postoje ljudi koji odgajaju djecu za opće dobro društva i time su izjednačeni u svojoj bitnosti s medicinom koja liječi za opće dobro. Ne mora se imati kompleks manje vrijednosti s obzirom na zapravo veću važnost odgoja u smislu „bolje spriječiti nego liječiti“ – na ovome području ukoliko ga zanemarimo mogu nastati problemi koji se neće ticati samo medicine – simptomatski da ali uzročno problemi će obuhvatiti čovjekovu bit.

Pedagogija će reći da je tjelesni odgoj temeljno odgojno područje jer je u funkciji očuvanja zdravlja, a zdravlje je jedna od temeljnih vrijednosti u životu čovjeka. Ono je osnova i opći uvjet života (Ante Vukasović). Reklo bi se kud ćeš većeg značaja od ovoga, ali opet se pitam zar je to sve? Naime ovdje smo zdravlje spustili samo na somatsku komponentu. Sigurno je da su namjere plemenite ali nisu do kraja razrađene pa stoga i nije čudo da u praksi imamo de facto degradaciju tjelesnog odgoja.

Kada je čovjek zdrav, odnosno bolestan? Kada čovjek prestane raditi, biti kreativan, napredovati on je već bolestan. Naime, kada smo bolesni ležimo u krevetu i ne možemo ništa raditi. U bolesti čovjek miruje, stagnira, nazaduje. Duboka je tragedije kad zdrav čovjek prestane biti kreativan, to je bolest, tada tijelo propada zajedno sa svim čovjekovim sposobnostima. Možemo zaključiti da će tjelesna i zdravstvena kultura ostati intelektualno hendikepirana ako se ne makne od somatske komponente zdravlja, jer naprsto kako ćete fizički zdravog čovjeka motivirati s pričom o tome kako je vježbati zdravo. Prije ćete ga učiniti ovisnim o vježbanju u strahu od bolesti, a to je onda manipulacija. Iz svega navedenoga nameće nam se da je potrebno promijeniti paradigmu, naprsto zato jer **pitanje zdravlja jeste prije svega u svojoj suštini pitanje morala**, a na psihobiološkoj razini jeste simptomatsko. Rješavanjem simptoma ne rješava se uzrok, naprotiv čovjeka se dovodi u prostor ovisnosti i straha.

Nemojmo ovdje zaboraviti da tjelesni odgoj ima svoju relaksirajuću, rekreativno-socijalnu funkciju i ona je njegovo bogatstvo koje uz ostala određenja čini koordinate tjelesnog odgoja.

Drugi problem javlja se kada definiramo odnose između odgojnih područja. Kaže se dalje da *tjelesni odgoj istovremeno potpomaže razvitak intelektualnih i radnih sposobnosti, moralnih i estetskih svojstava, izgrađivanje voljnih osobina, crta ličnosti i karaktera* (Ante Vukasović, 1991).

Ali nešto što je označeno kao temeljno ne može potpomagati jer onda nije temeljno nego pomoćno. To bi istovremeno bilo naznačavanje njegove važnosti, ali istovremeno i njegova degradacija. *Je li tjelesni odgoj samo u funkciji servisa ostalim odgojnim područjima?* Na temelju svega do sada to ne dopuštam. Ja bi mu vratio njegovo dostojanstvo, njegovu temeljnost: **on u svojoj biti naglašava cjelinu, on jest temeljni zato što je istovremeno i intelektualni i moralni i estetski i radni odgoj, on je uvjet bez kojega je nemoguća realizacija ostalih područja odgoja ali ne samo u smislu somatskoga zdravlja nego još važnije, u smislu tijela bez kojega nema čovjeka, tj. onoga što bi čovjek u odgojnem smislu trebao biti.**

Literatura

Ante Vukasović, Pedagogija, „Zagreb“, Zagreb, 1991.

Daniel Goleman: Emocionalna inteligencija, Mozaik, Zagreb, 1997.

Tomislav Ivančić, Dijagnoza duše i hagioterapija, Teovizija, Zagreb 2007.

Tomislav Ivančić, Agresivnost i povjerenje, Teovizija, Zagreb, 2008.

K. P. Liessmann, Teorija neobrazovanosti – zablude društva znanja, Jesenski i Turk, Zagreb 2008.

Joachim Bauer, Pamćenje tijela. Kako odnosi i stil života upravljaju našim genima, Planetropija, Zagreb 2011

Amen, G. Daniel: Liječenje hardwarea duše, VBZ, Zagreb, 2002.

TOMISLAV ROMIĆ ,prof.

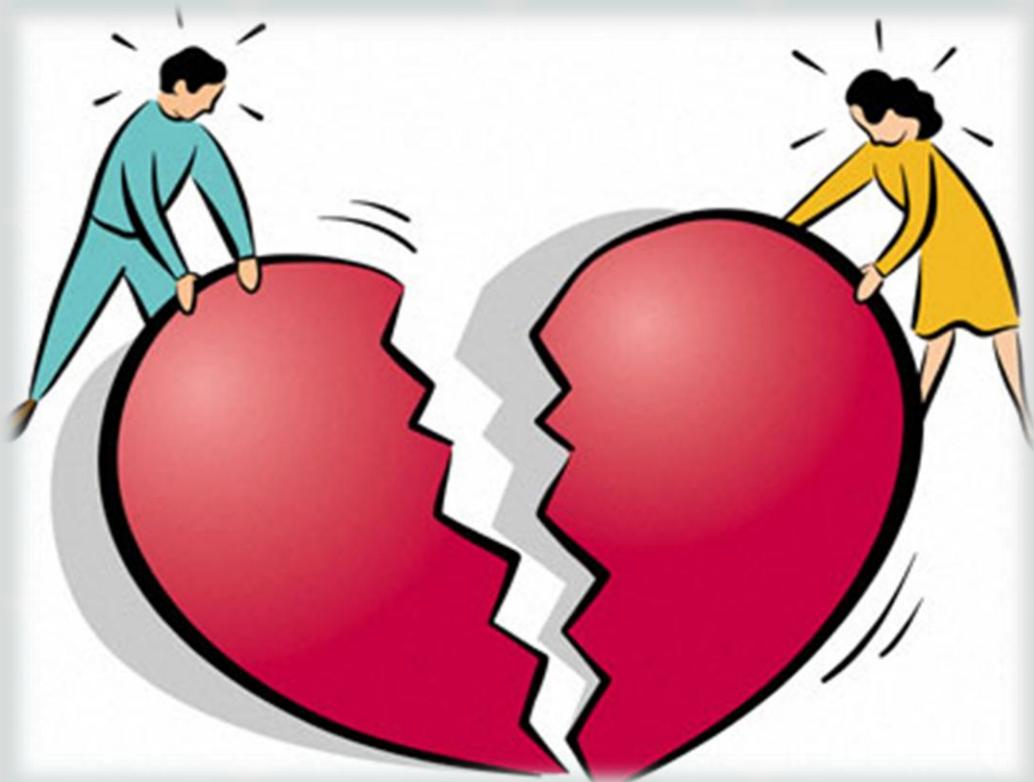
LITERARNI KUTAK

Prekid

Željeti nešto, a znaš da je nemoguće imati to, uništava te. Malo po malo izjeda te, uzima svaku živuću stanicu tvoga tijela. Sve što je postojalo sad je samo uspomena, prošlost, zaborav.

Nemoguće je zaboraviti to. Nešto što si gradio, volio, ljubio sad je samo pepeo. Stvarnost je tu. Ljudi oko tebe pokušavaju te oraspoložiti. Potaknuti na nešto. A ti? Ti se samo smješkaš, pokušavaš nastaviti dalje. Pokušavaš zaboraviti. Pobijedi strah slobode. No ništa ne pomaže. Koliko god se trudila zaboraviti, to je još uvijek u tvom umu. Pokušavaš prijeći preko toga, no ne ide. Ništa ne pomaže. Sve što si gradila, za sve što si se borila sad je samo puka uspomena. No ti to ne možeš razumijeti, kako nešto što si nazivao *ljubavi* sad možeš tako brzo zaboraviti, baš kao da ništa nije dogodilo. I nakon toga svega proći ćete jedno pored drugog poput stranaca. To nije ono što si željela, to nikad nisi zamišljala. Nakon svega ostaje ti samo bol, bol koju sama moraš pobijediti. Ne jedeš danima, ne spavaš noćima, ali zbog čega? Zbog nečega što je odavno završilo? Zbog nečega što nisi mogla zaustaviti? Samo se dogodilo... Nisi bila spremna, još uvijek nisi spremna. Još uvijek tražиш razlog za vratiti sve to.

Ljubav je osjećaj koja obuzima cijelo tvoje tijelo. Koja uzima tvoje srce i raskida ga na komadiće, zbog osobe kojoj si prerano rekla: "Volim te." Ljubav je bol koju treba liječiti. Treba joj naći lijek ili barem pokušati.

Ana-Marija Dobošević, 4.ag

Ti si najčudnije i najluđe stvorenje koje upoznah !

Postojala je prije nego što je postojalo bilo što u svemiru ,postojala je prije nego što je postojala priroda ,sunce ,mora ,prije nego što je postojao čovjek . Bila je usamljena ,htjela je podijeliti sve što nosi sa sobom ,kroz mnoge vjekove i tako je stvorila svijet koji je htjela da se njenim imenom zove .

Uvukla se u mora ,rijeke ,potoke ,u planine ,u beskrajna polja ,u šume i ljudi . Ona je ta u kojoj tražite svoje utočište ,u kojoj svoje lice ogledate ,koju sanjate .

Voli doći iznenada ,kada se najmanje nadate ,voli da vam oduzme dah . Da vam na trenutak zaustavi vrijeme i da taj jedan tren traje kao vječnost . Voli da vam oduzme moć govora,da vam srce brzo zakuka i koljena klecaju . Voli da se radujte malim stvarima,da zbog nje činite nepromišljene stvari,da se smijete kao djeca ,da o njoj pjesme pišete ,da zbog nje pjevate i izmišljate priče kojima nijedan bajka ravna nije .

Ali tužna je kada je se bojite . Tukli ste je ,mučili,izbacivali iz hramova,ostavljali gladnu i žednu,zaklanjali sunce od nje,slali vječne kiše i tmurne oblake . Vezivali ste ju lancima i niste joj dopustili da raste i da se širi ,govorili ste čak i da ne postoji. Niste vjerovali u nju ,ali sve je izdržala zbog vas . Nije se bunila ,plakala je u tajnosti da je ne vidite nesretnu. Sve je lance pokidala ,sve oblake rastjerala,neprimjetno ,tiho .

Polako se uvlačila u vaša srca.

Brisala vam je suze kada ste mislili da ih nitko neće obrisati ,tjerala vas je na smijeh i govor kad ste mislili da ćete vječno plakati ili šutjeti .

Ne bojte se !

"Sasvim polagano ,dan za danom,proljeće za zimom,jesen za ljetom otvarajte svoje srce ,svoje hramove" ,zatvorite oči i vidjet ćete osobu koja se tamo krije . Proći će vas trnci ,osjetit ćete leptiriće u trbuhi,vaše srce bit će radosno ,ona će biti tu . Ona jest tu . Njeno ime je Ljubav .

Klara Rumbočić ,3.g

Besanica

Ponekad nam je potrebna tišina, mrak. Potrebno nam je vrijeme koje ćemo provesti sami sa sobom. Lutati svojim mislima, probirati po njima, okupljati ih na gomilu, razmišljati o njima i pokušati ih definirati. Volim to.

Često legnem u krevet ranije kako bih razmišljala o svemu. Ponekad je toliko tema o kojima bih promišljala da već zaboravim koliko dugo razmišljam i kada sam uopće i zaspala.

Volim to vrijeme provedeno u tišini i mraku kada zatvorim oči i kada osjetim mir, blagostanje. Moja duša odmara.

Volim razgovarati i s drugima o nekim općenitim životnim temama i problemima no ponekad su moje misli tako uzburkane da ih ne mogu prenijeti u riječi. To su neke moje misli koje shvaćam samo ja, vjerujem da ih svatko ima. Sebično je razmišljati samo o sebi, svom životu, sebično je živjeti ne razmišljajući o životima drugih. Ponekad razmišljam o svemu onome što imam, o svim onim velikim i malim, ali jednako vrijednim stvarima, pa se uhvatim u razmišljanju kako bi bilo da sve to izgubim, kao da me strah da će se sve urušiti, nestati. Sjetim se puno priča iz novina i televizije o obiteljima koje su ostale bez svojih domova. Priča o bogatim ljudima koji su preko noći ostali bez svega. Sjetim se ljudi kojima je još teže u ovom vremenu krize od mene i pomislim tko zna što će se sutra dogoditi? Što me čeka?

Nedavno me dirnula priča o čovjeku koji je smjestio svoju obitelj u lijepu kuću no nije godinu dana plaćao za boravak u njoj. Često je dobijao opomene no i dalje nije plaćao. Naposljeku je dobio poziv da se mora iseliti sa ženom i djecom. Naravno da je kriv što nije plaćao jer onaj kome je trebao platiti od toga živi, ali kuda će sada poći, gdje pronaći novce? Neviše sam razmišljala o toj djeci, nedužnoj, koja vjerojatno maštaju o svemu onom uzvišenom, vjerojatno isto prije spavanja, kada se odmaknu od stvarnosti. Htjela bih im pomoći, ali kako?

LUCIJA BAROŠEVIĆ ,3.g

KIŠA

Kiša pada kap po kap
polako prolazi kroz zrak,
pada s velike visine
lagano bez težine.

Sve su kapljice iste
prozirne, male i čiste.
Gorka, slana, slatka
mekana i glatka.

Prolazi svugdje kroz svijet
Padne na mali lepršavi cvijet
Ode malo do Europe i Azije
I radi velike fantazije

Pada na prostrane nizine
Sve do planinske visine.
Nekada napravi velike štete
Dok putuje do svoje mete .

Silazi tama
Kiša polako prestaje.
Malo još sipi,
a onda nestaje .

TI SI ...

Ti si poput nježnog cvijeta
Dane mi poklanjaš svoje
Dio si moga zamršenog svijeta
I mašte moje.

Ti si poput izvorske vode
koja dođe kada treba
Trebaš mi poput vedre zore
Kada kiša vreba.

Jednoga dana si me napustio
I samoj sebi prepustio.

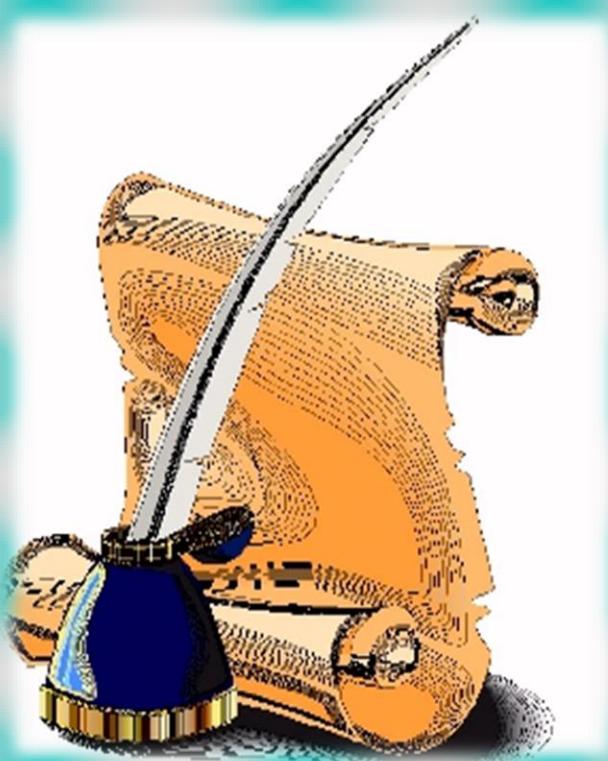
Moja mašta je zakazala
Otkada tebe nema
Pamet mi je pokazala
Što mi sada spremam.

PRAVI PRIJATELJ

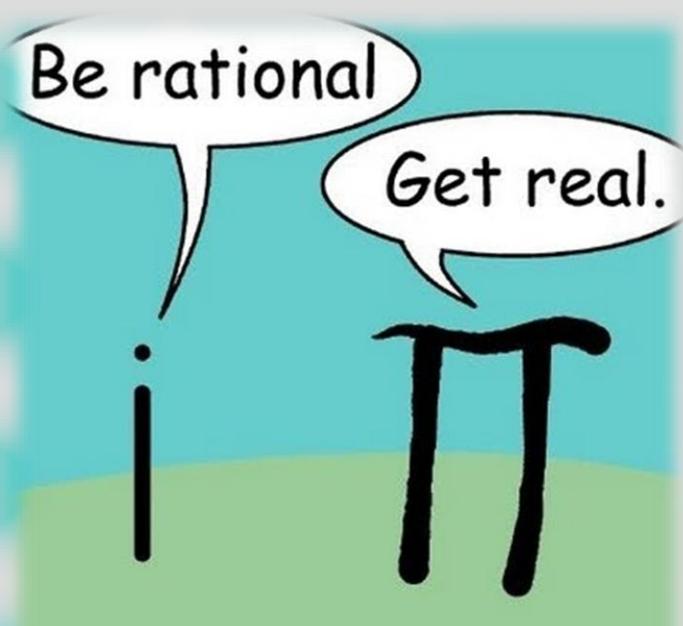
Pravi prijatelj je onaj koji te voli
I sluša jadi twoje
Znaš da ti uvijek pamet soli
Ali poklanja ti sve svoje.

Iznevjeriti te nikad neće
Kud ćeš veće sreće
Sve mu možeš reći tajne
Također i snove užasne ili bajne.

Kada ga na tren nema
Misliš da se svađa spremam
Možda se neke iskrice pale
Ali zapravo si jedno drugom fale.

DAN BROJA π

©Copyright 2007 G.T.Caulkins www.mightywombat.com

BROJ π

Tri su palme na otoku sreće,
jedna Zemlja svemirom se kreće.

Jesen, ljeto, proljeće i zima,
Četiri doba u godini ima.

Na svakom je slonu jedna surla,
U kvintetu pet pjevača urla.

Oko Sunca devet tijela leti
Svi već znaju da su to planeti.

Dvije mudrice oduvijek su znale
To su π jeve prve decimalne.

Matija Bošnjak, 1.g.

Π HAIKU

Broj π velik taj
beskonačan baš je znaj,
nema period.

Taj broj nema kraj.
Mnoge formule mu daj
I dobiješ bod.

Test skoro stiže
Sad izračunaj brže
Rezultata broj.

Profa ti kaže:
„Ma ne prepisuj druže,
Krivi ti je zbroj!“

Nikolina Romić, 4.g.

Π

Bilo kuda π je svuda,
Uz to i koja formula luda.
Na maturi ćemo se susresti
I na željeni faks upasti.

Ne budem li imao sreće
Ni tebi se smiješit' neće
Jer ću sve papire zgužvati
I u vatri zapaliti.

Za tobom neću žaliti
Niti suzu pustiti.
Gorit' ćeš u paklu ti
Mali moj slatki π .

Karlo Kraljević, 4.g.

Maturalac

Kada je stigao taj dan moje srce je bilo ispunjeno radošću i jedva sam čekala da napustim ovu metropolu zvanu Ilok. Kada smo stigli u Beč išli smo u razgledavanje. Vidjeli smo svega zanimljivoga, a kasnije smo išli u lunapark. Tamo smo ostavili dušu, adrenalin je udario u glavu i u noge. Krenuli smo u Prag. Malo smo kasnili jer smo imali krntiju od busa, jedva smo stigli na večeru. Kad smo sjeli večerati rekli smo: „Bože, oprosti, al' više nismo gladni.“ Prvu večer smo počeli piti. Nismo pili više, a bome ni manje. Ujutro je bilo Božepomozi. Svi smo kao „mrtvi“ išli u razgledavanje, a nitko nije ništa vidoio. Svima se spavalо, ali nisu mogli zbog vodiča koji nije zatvarao usta. Bio je hodajuća enciklopedija. Navečer smo išli u Reaggea bar i disco na četiri kata. Poslije njega mi je sve bilo crno svih šest dana.

Anita Prskalo, 4.ag.

Ako ste mlađi i željni zabave ovo je pravo mjesto za vas! Imamo najpovoljnije cijene... MA NE BOJTE SE! Nije ovo još jedna reklama za neku turističku agenciju. Grad velik kao Pariz, a ima skoro deset puta manje stanovnika??!! E to vam je Prag! Čovjek misli grad ko' grad, ali kad dođe u centar onda shvati o čemu je riječ. U Pragu ćete rijetko sresti Čeha na ulici ne zbog toga što, kažu ljudi, nisu ljubazni domaćini iako to nisam primjetio, nego zato što ima puno turista. Jest da je nekolicina posluge u hotelu neugodna, no sve je ostalo ok. Uvijek se nađe neki domar koji vas ušutkava dok se zabavljate ispred hotela, ali je često blizu i neki drugi zaposlenik ili ugledni gost koji razumije i često brani mlade.

Uglavnom, ne brinite se, bude tu i tamo neki „kad bi pogledi ubijali“ pogled, al' glavno je da se zabavljate. Što se tiče hrane, mogla je biti i bolja, al' kako bi se reklo: „De gustibus non est disputandum“! Jedna od bitnih činjenica za nas iz Hrvatske je to da na svakom uglu ima McDonald's. Najveća vjerojatnost da sretnete Hrvate je u ...? - tako je. Istina, vjerujte mi! Tako da je to jedno od mogućih rješenja za ručak.

Naše sudržavljane još (sigurno) možete sresti u, naravno, najvećem disku u središnjoj europi „Karlov Lazne“. Dovoljno je reći da cijeli kat diska više „Mi Hrvati“. No, ako je nekom dosta Hrvata i hrvatske glazbe, od koje puštaju samo pjesme stare najmanje 5 do 10 godina, ima još dva, tri kata strane glazbe. Tamo je glazba relativno nova, osim na katu gdje puštaju '80 -te i slično. Cijene su relativno niske u usporedbi s Hrvatskom. Uglavnom je sve jeftinije, pa i piće. Pivo je bolje i jeftinije, što je često jedno od prednosti odlaska na maturalac u Prag. Ne bojte se ukoliko vam govore o pljačkanju i sl., al' uvijek budite na oprezu!! I kod nas je bilo par ukradenih fotića i sl. I naravno nemojte nikoga izazivati ni provocirati jer se tako najčešće i upadne u nevolje. Nisu ljudi zli, to su većinom mlađi koji su se došli zabavljati kao i vi, no ponavljam treba biti oprezan. Ako možete, ostanite koncentrirani dok vam vodič govori o znamenitostima, može se puno toga vidjeti, a između ostalog možda vam i pomogne doći do milijuna (po uzoru na najbogatijeg profesora). Ako stvarno želite upoznati Prag, upoznavajte se s mlađima, sklapajte nova prijateljstva, družite se međusobno, zezajte se, veselite se, jer upravo onaj duh Praga koji spominju na reklamu je točno to!

Mihovil Faletar, 4.g.

Praha ,2012.

Bratislava ,2012 .

NAŠI MATURANTI

Ovaj put ,umjesto neke lijepo ,pametne i patetične poruke maturantima ,dajemo prostor
njima da se oproste od školskih klupa . Evo kako su to zamislili :

ULTIMATIVNO NAM JE DOSTA

I

I NE ZNAMO ŠTO BI OD MUKE

BI LI

J E S A D???

GENERACIJA 2012 . /2013.

3.VVV

**MILAN BAĐIKOVIĆ, LIDIJA CVITKOVIĆ, MAJA HRUDKA, IVAN JAKIĆ, BOŽO MARIĆ, NEMANJA
MARIK, IVAN MIJIĆ, VLATKO TILOVIĆ**

RAZREDNIK: BRANKO SUČIĆ, prof.

4.ag i pto

**KREŠIMIR BABIĆ, ŽELISLAV NEMET, ANTE PRSKALO, MILINA RUMAN, IVAN ŠTIVIĆ, MARIJAN
ĆORIĆ, ANA –MARIJA DOBOŠEVIĆ, DANIJEL DRAGIĆ, DANIJELA DRAGIĆ, ANTE KNEZOVIĆ,
ANITA PRSKALO, KRISTINA SIMKIĆ, KRISTIJAN ŠOJAT, SNJEŽANA VARGA, ĐURĐICA VLHA, ISAK
VRANJKOVIĆ**

RAZREDNIK: MIRJANA SINKOVIĆ, prof .

MARIJA BRNJA, EMA ČOBANKOVIĆ, MARTINA ĆORIĆ, ANA DUBOVSKI, MATEJ FALETAR,
MIHOVIL FALETAR, MATEA GROZNICA, MARTINA JANEGA, KARLO KRALJEVIĆ, ŽELJKA
MEŠTROVIĆ, ANTONELA PAPAK, MARTINA PAPAK, IVAN RIPIĆ, NIKOLINA ROMIĆ, IVAN
SIROVICA, MARINA ŠAKOTA, KRUNOSLAV ŠARAVANJA, DOMAGOJ ŠIMIĆ, MAJA TIEŠKO

RAZREDNIK: MARIJANA BOŠNJAK, prof.

SRETNO !!!

Govor ravnatelja

**Martina u ime svih
maturanata**

Razrednica Bošnjak

4.agpto

4. G

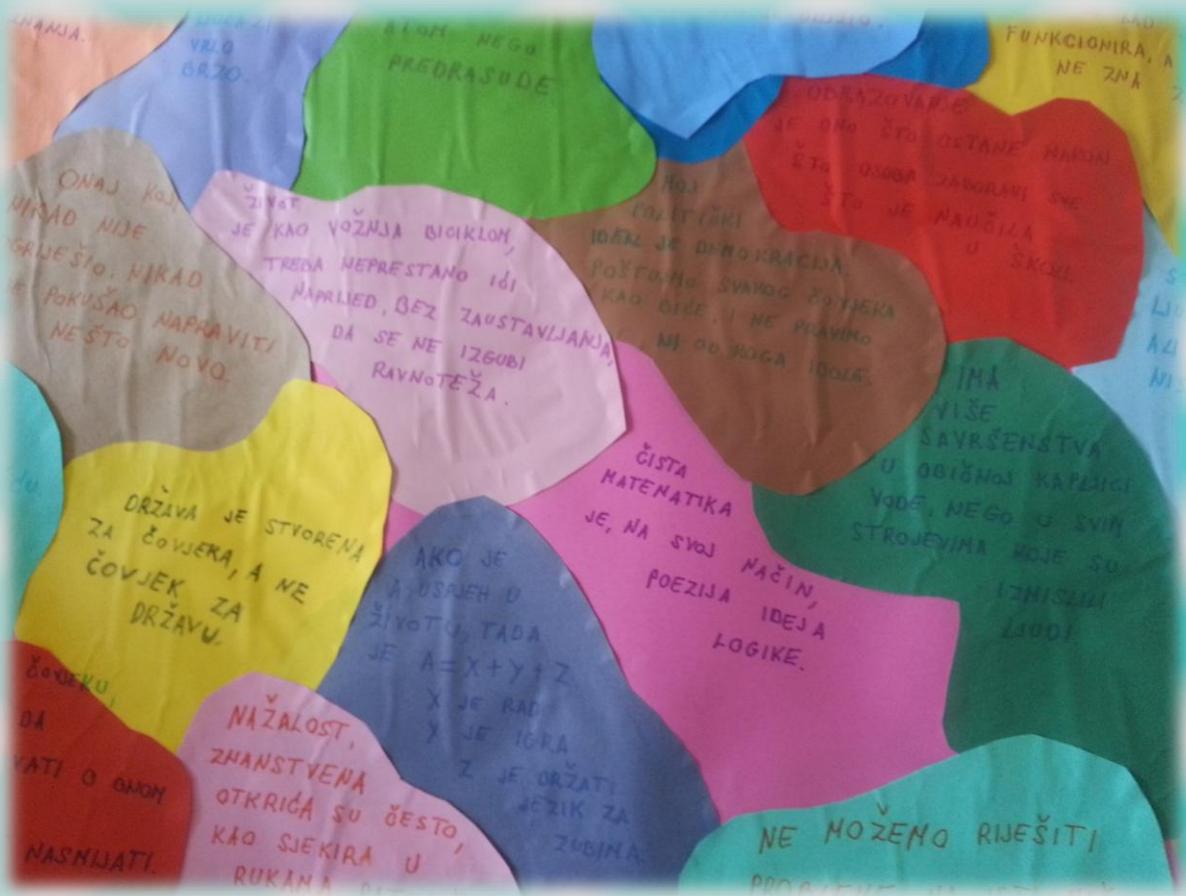

Generacija 2012./2013.

Spontani album

A negdota

B irokracija

C vijet

Č vrstoća

Ć up

D enominacija

D žamija

Đ avarao

F rustracija

G uverner

H ijerarhija

I mlicitnost

J ug

K valifikacija

L abud

L ama

M istika

N avještenje

N Jemačka

O rientacija

P ričoda

R asizam

S vijest

Š ijiva

T ornado

U skrs

V jera

Z abava

Ž alfija

Amerika

Bitak i vrijeme

Citroen

Čuvarkuća

Ćilim

David

Džukela

Đurđica

Feminizam

Gubitak

Homer

Išus

Jutarnja kava

Knjiga

Lastavica

Lubav

Michelangelo

Novine

Njuška

Ocean

Portugal

R.E.M.

Slaven

Šoping

Traminac

Um

Vikend

Zdravlje

Život

Može li učenik nadmašiti učitelja?

